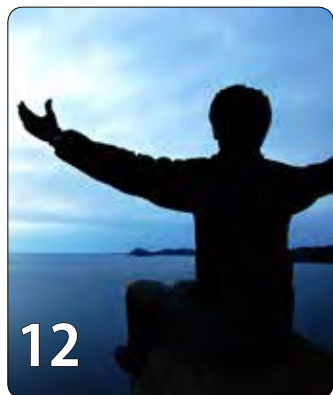

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

august 2013

Curierul Adventist

Libertatea religioasă
mereu în actualitate

12

3 Editorial

Nelu Burcea

Libertatea de a fi liber

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- Calendarul evenimentelor din luna septembrie

8 Principal

John Graz

Advențiștii și demnitatea umană

10 Libertate religioasă

Departamentul Relații Oficiale și Libertate Religioasă

Pași spre libertatea religioasă

17

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Speriețeni
- Islanda

12 Libertate religioasă

Clifford R. Goldstein
Liberul-arbitru versus voia lui Dumnezeu

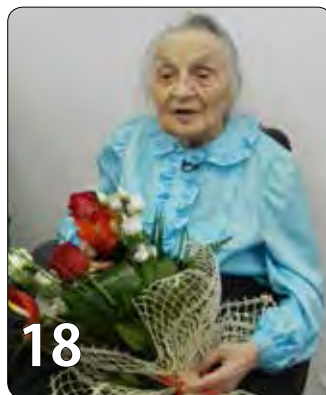
14 Libertate religioasă

Sorin Dinu
Dreptul la opinie

16 Info Libertate religioasă

17 Muzica speranței

Mihai Bejinariu
Repetiții pentru corul de la marea de cristal (II) – dirijorul de cor bisericesc

18

18 Aniversare

Iosif Diaconu

Secretul celor 100 de ani

20 Special

Florin Bică

Raftul cu noutăți editoriale pentru copii

21 Institutul Teologic Adventist

Roxana Paraschiv

Misiunea universității (I)

22 Dosar biblic

Florin Lăiu

Șontăc de ambele picioare (II)

22

24 Istorie contemporană

Gheorghe Modoran

Recunoașterea statutului de cult pentru bisericile neoprotestante

26 Jurnal de misiune

Sînziana Constantin

De vorbă cu... un colportor!

28 Profeție biblică

Laurențiu Moș

Cele două rămășițe

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Nume biblice

31 De la inimă la inimă

Teodor Huțanu

Tinerete fără bătrânețe?

Anul XC, august 2013. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți: Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Georgel Pirlitu, Ernest Szász, Ștefan Tomoiagă; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Libertatea de a fi liber

De multe ori, nu conștientizăm importanța unui lucru decât atunci când nu ne mai este accesibil; alteori, realizăm valoarea unei idei doar când aceasta devine imposibil de concretizat. Mai mult chiar – extrapolând – apreciem persoanele apropiate doar atunci când sunt departe de noi. Este acel sentiment al inaccesibilității lucrurilor, al faptelor, al oamenilor.

Sună revoltător, dar se simte tendința de a rămâne în inactivitate, lăsând o urmă de neîmplinire...

Dacă propriul sistem de gândire ar fi construit conform principiului posesiunii și al modului de raportare la ceea ce avem, cum prețuim, cum dezvoltăm sau perfecționăm, poate vom fi mai mulțumiți în goana aceasta a inaccesibilității, a posesiunii de lucruri, de idei.

În contextul ideativ creat, suntem tentați să reflectăm asupra libertății, întrebându-ne: Cum ar arăta lumea noastră fără libertate? Însă pare a fi același tipar de gândire al inaccesibilității, al frustrării, al neînțelegerii. Pe de altă parte, cum arată lumea noastră având libertate? Cât de mult conștientizăm prezența libertății? Cât de liberi ne simțim în libertate? Ce facem pentru a o menține și a o dezvolta?

Tradițional, poate suntem tentați să credem despre ceva care funcționează de la sine în felul următor: „Las' că merge și așa! Așa cum? Așa de ce? Așa până când?”

Dar este interesant de observat, într-o lume ca a noastră, că răul... se dezvoltă de la sine, în timp ce binele trebuie permanent susținut, promovat.

Perpetuarea și perfecționarea binelui cer SACRIFICIU. Și dacă pare neverosimil, priviți istoria, începând de cel puțin două mii de ani încoace. De multe ori, sacrificiul a fost în antiteză cu libertatea. Vreau să spun că milioanele de martiri persecutați pe motive de libertate, în special de libertate religioasă, au experimentat o multitudine de valențe ale libertății. Așa cum spunea un pastor adventist mai în vârstă, pe care personal îl privesc cu respect: „Am trăit mai intens libertatea în temniță.” Această atitudine

pare, și nu doar pare, contradictorie. În timp ce făcea referire la ce pierduse într-o anumită formă – libertatea exterioară –, el se bucura de fiecare clipă de „lăsare în pace” și, în special, era fericit de libertatea interioară. Ce poate face ca un om să trăiască asemenea sentimente contradictorii?

Cred că înțeleg aceste sentimente, lăsând să mi se rostogolească în minte cuvintele Mântuitorului redactate în Evanghelia după Ioan:

„Adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32). Ce forță! Ce anvergură! Ce frumusețe a demersului de gândire, a procesului de atingere a libertății! Ce profunzime! Ce adevăr! Contrar acestui concept, observăm în filosofia timpului nostru cum neadevărul asigură libertatea; sărmana temporalitate! Este greu să evaluezi libertatea în mod cantitativ, cu atât mai mult calitativ. Dar atingeți noi valori ale libertății abia când începi să înțelegi adevărul. Pentru că adevărul vă va face liberi. Adevărul religios, realul motiv al relațiilor umane, adevărul absolut cu privire la binele moral..., frumos și desăvârșit, este ceea ce eliberează.

Libertatea este un ideal, dar trebuie să devină și un imperativ, chiar dacă este dificil să vorbim despre imperative în zona idealistă... Și totuși libertatea religioasă nu trebuie negociată, ea trebuie promovată:

- Să fii respectat.
- Să ai dreptul de a fi integrat fără discriminare.
- Să ai dreptul de a adopta un crez religios și a practica în mod liber credința.

Cuvintele Domnului Isus Hristos sunt relevante în acest caz: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12). ■

Nelu Burcea este director al Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă, Uniunea Română.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Oficial, în România sunt 80 944 de adventiști.....

Conform recensământului realizat în anul 2011 și dat publicității pe 4 iulie 2013, în România s-au declarat adventiste 80 944 de persoane. Acest număr reprezintă 0,4% din totalul de 20 121 641 de locuitori ai României și îi include pe membrii botezați, pe copii și alte persoane care s-au declarat adventiste de ziua a șaptea. Se observă, astfel, o scădere față de recensământul

precedent, din anul 2002, cu 12 726 de persoane de la 93 670.

Realitatea este că majoritatea religioșilor din România au înregistrat scăderi importante de membri față de anul 2002, pe fondul descreșterii generale a populației României, care era atunci de 21 680 974 de locuitori. Pentru o înțelegere mai amplă a situației, redăm mai jos următorul tabel:

Mai notăm și faptul că la recensământul din 2011 un număr de 20 743 de oameni s-au declarat atei (față de 8 524 în 2002), iar 18 917 sunt neafiliați religios (față de 12 825 în anul 2002). De remarcat este și faptul că, în anul 2011, informațiile referitoare la religie au fost nedisponibile în privința a 1 259 739 de persoane, acestea rămânând neîncadrate la niciun cult.

Religie	Ortodoxă	Romano-catolică	Reformată	Penticostală	Greco-catolică	Baptistă	Creștină după Evanghelie	Martorii lui Iehova
An: 2002	18 817 975	1 026 429	701 077	324 462	191 556	126 639	44 476	-----
An: 2011	16 307 004	870 774	600 932	362 314	150 593	112 850	42 495	49 820
Diferența	- 2 510 971	- 155 655	- 100 145	+ 37 852	- 40 963	- 13 789	- 1 981	-----

Botez special pentru tinerii din Constanța.....

Peste 600 de persoane, rude, prieteni, credincioși adventiști, dar și mulți turiști aflați pe malul Mării Negre, au participat la botezul a 32 de persoane, 31 dintre ei având vârste cuprinse între 13 și 20 de ani, alături de ei fiind și o persoană de 60 de ani.

Pastorii bisericilor adventiste din județul Constanța au dorit să sublinieze importanța botezării tinerilor. Din acest motiv, au gândit un botez dedicat în special tinerilor. Când au descoperit că au aceleași planuri, la întâlnirea pastorală locală au decis să facă acest botez împreună. Așa s-au strâns peste 30 de tineri pentru botez.

Dintre aceștia, 13 tineri au crescut împreună la grupa de Exploratori, apoi la grupa de Companioni în biserica din Topraisar. Aceasta demonstrează importanța unei consecvențe în realizarea și dezvoltarea de programe specifice pentru aceste grupe de vârstă.

Un alt element interesant este implicarea pastorului stagiar Dumitru

Bogdan, din comunitatea „Dumbrava Roșie”, care s-a ocupat în mod consecvent un an de zile de tinerii bisericii, făcând cu ei studiu biblic, dar și alte activități. După un an, 12 dintre ei s-au decis pentru botez, hotărârea lor fiind o surpriză neanticipată pentru

toată comunitatea. În plus, membrii bisericii au fost surprinși atât de calitatea și cantitatea cunoștințelor biblice, cât și de determinarea acestor tineri de a-L urma pe Hristos.

Preluare din Info Adventist nr. 641, din 19 iulie 2013

Performanță specială la Liceul Teologic Adventist „Maranatha” din Cluj.....

Liceanul Mihai Mocean a stârnit admirația întregii țări. Suferind de sindromul Down, el a reușit să promoveze examenul de bacalaureat, deși „în general, un copil cu sindrom Down nu reușește de cele mai multe ori să termine nici măcar opt clase”, după cum a declarat Emanuel Ungureanu, unul dintre profesorii lui Mihai.

Istoria acestui caz extraordinar este tulburătoare. Ignorat și umilit încă de la naștere, considerat un monstru care nu va reuși nimic în viață, după cum mărturisea mama sa, Mihai a învins toate prejudecățile în cele din urmă.

Având mari probleme să își înscrie copilul la o grădiniță și apoi la o școală, pentru că sistemul public de învățământ l-a refuzat, în cele din urmă a fost primit la Liceul Teologic Adventist „Maranatha” din Cluj.

În acest liceu a găsit un loc al liniștii și al acceptării. Colegii, dar și profesorii i-au oferit simțământul aprecierii de care avea atâta nevoie și mai ales o atmosferă plină de dragoste necondiționată.

„Am avut emoții..., mă gândeam, alți copii, alți profesori, iar să-i educ, iar să le explic cine este Mihai. Această educație a oamenilor, a societății m-a terminat. Dar cei de la Liceul „Maranatha” l-au acceptat fără niciun consiliu profesoral, fără niciun proces-verbal, fără nicio condiție și clauză”, a relatat Mariana Mocean, mama acestuia, pentru *Ziar de Cluj*.

Băiatul a reușit să facă istorie: a promovat examenul de bacalaureat cu nota 7, în timp ce aproape jumătate din elevii din România nu au reușit să promoveze acest examen.

„Mihai este unul dintre eroii mei. Eu nu știu să existe vreun precedent în România”, a afirmat profesorul Emanuel Ungureanu și, totodată, este mesajul plin de speranță pentru persoanele cu dificultăți.

Preluare din Info Adventist nr. 640, din 12 iulie 2013.

Procent de promovare dublu față de media națională la Liceul Teologic Adventist din București

Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” a obținut, ca în anii trecuți, un procent de promovare dublu față de media națională la bacalaureatul național. „Procentul de promovare, obținut de liceul nostru după prima sesiune de bacalaureat, a fost de aproape 90% (89,79%). Anticipăm că, în urma celei de-a doua sesiuni, el va urca la aproximativ 95%”, a declarat Adrian Mihalcea, directorul liceului.

Aceste rezultate „tradiționale” au fost mult mai vizibile de la introducerea camerelor de supraveghere, care au reușit să demonstreze mai bine realitatea și seriozitatea pregătirii elevilor în anumite instituții de învățământ.

Din acest motiv, admiterea în clasa a IX-a a asigurat din prima sesiune de admitere ocuparea tuturor celor 84 de locuri, ultima medie de admitere la matematică-informatică fiind de 9,22. Din păcate, acest interes crescut pentru Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” din București a făcut ca mulți elevi buni, care ar fi putut intra pe prima poziție la alte licee, nu au fost admiși nici măcar pe ultima poziție la acest liceu.

Un alt efect al acestor rezultate remarcabile a fost valul de solicitări de transfer dinspre alte instituții de învățământ spre Liceul Teologic Adventist. „Numărul acestora doar până în momentul de față este de aproximativ 50,

ceea ce înseamnă că acestea depășesc de cinci ori posibilitățile noastre de absorbție. Un număr tot mai mare de elevi neadvenști solicitează să fie școlarizați în liceul nostru”, a mai declarat directorul Liceului Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” din București.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea promovează educația și dezvoltarea credincioșilor săi și a societății, remarcându-se în rândul bisericilor creștine prin faptul că deține cel de-al doilea sistem educațional din lume, după cel catolic, cu 7 806 școli, colegii și universități care asigură educația a peste 1 600 000 de persoane.

Preluare din Info Adventist nr. 641 din 19 iulie 2013.

Noua generație de absolvenți ITA refuză să fie oameni obișnuiți.....

Cei 50 de absolvenți ai Institutului Teologic Adventist, promoția 2013, au îmbrăcat roba festivă duminică, 9 iunie. Sărbătoarea a început cu un cuvânt de bun venit din partea președintelui ITA,

asist. univ. drd. Marius Munteanu, și rugăciunea pastorului Daniel Nae, președinte al Misiunii pentru Turcia – Cipru.

Programul a continuat cu un deosebit prezentat de dr. Magyrosi

Barna, directorul Departamentelor Educație și Viața de Familie din cadrul Diviziunii Inter-Europene. Au urmat momente muzicale și prezentarea absolvenților de la programele de licență

și cele de master. Din partea Universității Montemorelos, Mexic, a fost prezent Ekel Collins, prorector pentru probleme studențești.

După mesajul prorectorului, prof. univ. dr. Ion Toma, a urmat Cuvântul de trimitere, prezentat de pastorul Ioan Câmpian Tătar, secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România. Rugăciunea de consacrare a fost rostită de pastorul Eduard Călugăru, trezorier în cadrul aceleiași instituții.

■ BISERICA MONDIALĂ

Ecouri de la Congresul Mondial al Tinerilor Adventiști.

În perioada 8-13 iulie a.c., s-a desfășurat în Pretoria, Africa de Sud, Congresul Mondial al Tinerilor Adventiști. La acest eveniment au participat aproximativ 3 100 tineri, reprezentând 97 de țări.

Congresul propriu-zis a fost precedat de o campanie misionară numită *IMPACT Africa de Sud*. În cadrul acestei campanii, s-au desfășurat în jur de 60 de proiecte sociale și misionare, în care au fost implicați aproximativ 1 000 de tineri veniți de pretutindeni. „Tinerii s-au simțit minunat, slujind și influențând diferite orașe ale țării”, a

adrian Curcan, șef de promoție la programul de studii Teologie Pastorală, a prezentat un mesaj din partea colegilor, apoi studenții absolvenți le-au oferit profesorilor flori și le-au adresat cuvinte de mulțumire și recunoștință.

Din anul 1924, de când Institutul Teologic Adventist și-a deschis porțile, au fost organizate zeci de festivități de absolvire pentru mai mult de 1 500 de studenți. La fel ca studenții din promoțiile precedente, absolvenții din 2013

și-au propus să răspundă unei mari provocări: „Nu voi fi un om obișnuit, pentru că am dreptul să fiu extraordinar” (vezi Psalmii 32:8). Experiența dobândită în anii de studii i-a convins că alături de Dumnezeu totul este posibil. Acum este rândul altor tineri să descopere acest adevăr. Informații despre sesiunea de admitere 2013 la Institutul Teologic Adventist se pot găsi pe site-ul: <http://institutadventist.ro/admitere/>.

spus Gilbert Cangy, directorul Departamentului Tineret al Bisericii Adventiste.

În partea finală a evenimentului, participanții au ascultat mesajele rosite de Ben Carson, bine-cunoscutul neurochirurg, și de fr. Ted Wilson, președintele Bisericii Adventiste mondiale.

Mesajul principal al doctorului Ben Carson a fost: „Nu vă considerați niciodată mari înaintea lui Dumnezeu, nu Îl renegați niciodată pe Dumnezeu, indiferent de poziția pe care o ocupați sau de rolul pe care îl aveți. Dacă Îl puneți pe primul loc în viața voastră, veți avea un succes extraordinar.”

Fr. Wilson i-a apreciat și i-a îndemnat pe tineri să continue să îndeplinească misiunea Bisericii Adventiste: „Vă iubim și ne bazăm pe voi pentru viitor. Schimbați orașul în care locuiți, schimbați-vă țara! Frați și surori, schimbați lumea pentru Isus Hristos!”

Gilbert Cangy, organizator al evenimentului, a spus că programul a integrat cu succes tineri din toată lumea într-o familie de credință. „În cadrul acestui eveniment, am îmbrățișat cu adevărat diversitatea... A existat un loc pentru fiecare – din fiecare țară, din fiecare cultură.”

■ ANUNȚURI

Recunoștință.

Redacția revistei *Curierul Adventist* dorește să le mulțumească celor care au răspuns anunțului nostru privind donațiile de *Curiere* vechi pentru completarea arhivei. Cei care au trimis reviste la redacție și către care se îndreaptă recunoștința noastră sunt: Ciprian Bunghez (Galați), Tudor Zamfir (Iași – Betania), Petre Morar (Iași – Sărărie), Titina Stroe (București – La-

birint) și Carmen Morcov (București – Popa Tatu).

Cu această ocazie, dorim să adresăm din nou cititorilor invitația de a ne trimite numere mai vechi ale *Curierului* pentru completarea și consolidarea arhivei. Sunt așteptate contribuții atât pentru revista în limba română, cât și pentru limba maghiară. Aceia dintre dumneavoastră care pot să doneze re-

viste sunt rugați să contacteze direct redacția, sunând la numărul de telefon 0742.106.820 sau scriindu-ne la adresa de e-mail: curierul@adventist.ro. De asemenea, scrisorile dumneavoastră sunt așteptate la adresa: Str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190, cu specificația *pentru Curierul Adventist*.

Întâlnire a membrilor AFDMC.

Membrii Asociației Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință (AFDMC) sunt invitați, în Sabatul din

7 septembrie 2013, la a XXIV-a Convenție a AFDMC, care se va desfășura în Biserica Adventistă din orașul Ale-

xandria, str. Avocat Al. Colfescu nr. 74. Pentru detalii: tel. 0744.51.31.24; e-mail: fostidetintiazs@gmail.com

O nouă emisiune la SperanțaTV

SperanțaTV a introdus în grila de programe o nouă emisiune – „Loma Linda 360”. Aceasta este realizată la Universitatea și spitalele din Loma Linda, California, care aparțin Bisericii Adventiste de Ziua Șaptea.

Aflată la cel de-al patrulea sezon, emisiunea a primit permanent o recunoaștere a valorii din partea publicului și a specialiștilor, fiind trei ani la rând laureata celui mai important premiu din industria de televiziune. „Loma Linda 360” prezintă poveștile de viață ale unor pacienți tratați cu succes, alături de informații despre tratamente avangardiste și tehnologia de vârf în medicină.

■ CALENDARUL EVENIMENTELOR DIN LUNA SEPTEMBRIE*

Data	Eveniment	Loc	Invitat/responsabil
6-8 septembrie	Convenția evangheliștilor cu literatură	Stupini	Howard Faigao , director, Departamentul de Publicații, Conferința Generală
10, 11 septembrie	Cantonament pastoral	Craiova	Conferința Oltenia
21 septembrie	Inaugurare biserică	Beclean, BN	Conferința Transilvania de Nord
28 septembrie	Lansare an misionar în jud. Sălaj	Crasna, SJ	Ciprian Iorgulescu , Uniunea Română, Ștefan Tomoiagă, Conferința Transilvania de Nord

*Anumite date și evenimente se pot modifica în timp.

■ LA ODIHNĂ

Aida Moldovan

S-a născut pe data de 16 decembrie 1928 în București. A copilărit și a făcut școala primară la Lugoj, locuind în casa bunicilor Maria și Gheorghe Motorca. De la bunicul, care era pastor, a învățat marea lecție a iubirii și a împreună-simțirii cu cei nevoiași, bolnavi sau aflați în strâmțorări. După studiile liceale făcute la București, Aida a urmat cursurile Școlii Medicale „Victoria”, unde i-a

avut ca profesori, între alții, pe Ștefan Demetrescu, pe atunci președintele Bisericii Adventiste, pe dr. Elefteria Iacob Prisecaru, dr. Ioan Moldovan. Dorind să cunoască mai bine învățăturile mântuirii prin Domnul Isus Hristos, merge la Institutul Biblic de la Stupini, dar, din nefericire, acesta se desființează în 1949.

În 1951 se căsătorește cu dr. Ioan Moldovan, fiind o soție bună și o mamă devotată pentru Cornelii și Roxana, cei doi copii ai lor, și, mai târziu, o bunică plină de iubire pentru cei doi nepoți, Ana-Maria și Alexandru.

Și-a dedicat viața slujirii semenilor bolnavi și sărmani și, alături de soțul ei, a propovăduit cu dor aprins revenirea Domnului Hristos. Sensibilitatea și convingerile ei au fost exprimate într-un număr mare de poezii, maxime și cugătări, în care putem regăsi aceeași speranță a revenirii Domnului nostru.

Și-a încetat alergarea în ziua de 26 iunie 2013. La înmormântare, pastorii Teofil Petre, Gabriel Dincă și Leonida Ghioaldă au vorbit despre ziua fericită pe care o așteaptă cu bucurie toți cei care și-au pus destinele în mâna Celui Atotputernic.

Advențiștii

și demnitatea umană

În promovarea libertății religioase, a vieții de familie, a sănătății, a asistenței mutuale și a împlinirii nevoilor umane stringente, advențiștii de ziua a șaptea afirmă demnitatea persoanei umane create după chipul lui Dumnezeu” – este o parte a declarației publicate, în 17 noiembrie 1998, de către Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

De ce noi, ca biserică, credem și proclamăm demnitatea fiecărei ființe umane? De ce este dreptul fiecărei ființe umane – dreptul la egalitate, sănătate, libertate, ocazii personale și vocaționale, cuvânt și închinare –, indiferent de rasă, religie, naționalitate, limbă, culoare sau trib, așa de crucial pentru viziunea și misiunea bisericii? Răspunsul este simplu: Mandatul nostru pentru demnitate umană nu vine din politică, educație, sociologie sau psihologie, ci este înrădăcinat în consacrarea noastră prin credință față de Dumnezeu, Creatorul nostru. Ca atare, atunci când vorbim despre demnitate umană, trebuie să ne referim întâi la relația Dumnezeu-om și să înțelegem implicațiile ei profund teologice și relaționale. O asemenea considerație cuprinde realitatea creației, crucea, Duhul Sfânt, Legea morală și ucenicia.

Subiectul mântuirii lui Hristos

Un alt factor care întărește ancora teologică a demnității umane este acela că Dumnezeu nu a abandonat rasa umană în fața morții și a distrugerii, nici chiar după ce omul s-a răsculat împotriva Lui. Când au păcătuit în Grădina Edenului, Adam și Eva s-au revoltat împotriva voinței declarate a lui Dumnezeu și meritau să moară. Dar Dumnezeu a ales să trateze păcatul într-un mod diferit. Oricât de rebeli erau, Adam și Eva și urmașii lor încă erau creația Sa, iar Dumnezeu a ales să trateze rebeliunea cu mântuire, moartea cu viață, ura cu dragoste. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu pia-

ră, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Oricât de păcătoși suntem, oricât de departe am rătăcit, noi suntem încă proprietatea prețioasă a lui Dumnezeu. Deși este scopul studiat al lui Satana să distrugă această demnitate prin păcat și prin multele lui căi înșelătoare, Dumnezeu, prin Fiul Său, Isus, a arătat cât suntem de prețioși în ochii Lui – atât de prețioși, încât Isus a murit pentru păcatele noastre pe cruce. Astfel, crucea devine afirmația solidă că fiecare ființă umană este o persoană cu o valoare și cu o demnitate imensă. Într-adevăr, Isus S-a identificat cu umanitatea în așa măsură, încât ceea ce îi facem unei persoane este echivalent cu ceea ce Îi facem Lui. „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (Matei 25:40). De aceea, ori de câte ori cineva este abuzat, torturat sau umilit, Hristos este afectat.

Nu suntem produsul accidental al unui proces lung, întortocheat de evoluție sau rezultatul unei acțiuni arbitrare a unei divinități lunetice. Suntem fructul dragostei lui Dumnezeu și parte a planului Său universal.

Templul Duhului Sfânt

Și dacă actul creației și mântuirea reprezintă fundamentul demnității umane, acest concept este mult îmbogățit prin declarația biblică: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:16,17).

A spune că ființa umană este templul lui Dumnezeu și că trupul acesteia este locuința Duhului Sfânt înseamnă a-i atribui ființei umane demnitatea cea mai înaltă posibilă. Chiar și un necredincios ar ezita să comită un act de sacrilegiu împotriva unui loc de închinare. Atunci, cum poate fi omul abuziv cu o altă ființă uma-

nă, creată tot după chipul lui Dumnezeu și un potențial templu al Duhului Sfânt? Nimeni nu este prea mic, prea sărac, prea nevrednic ca să fie tratat cu lipsă de respect. Dar mai mult decât atât, doctrina noastră despre demnitatea umană ne cere să ne tratăm mintea și corpul cu cea mai mare grijă și să nu le supunem la abuz sau tratament dăunător de niciun fel. Astfel, chemarea adventistă la demnitate umană pornește din propria atitudine și cuprinde întreaga umanitate, la scară globală.

Prima Cartă a drepturilor omului

Cele Zece Porunci pot fi numite prima Cartă a drepturilor omului. Violarea uneia dintre ele afectează direct calitatea vieții, pacea și demnitatea. Isus rezumă cele Zece Porunci în câteva cuvinte: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:37-39). Primele patru porunci tratează loialitatea noastră față de Dumnezeu, care este sursa drepturilor noastre. Ultimele șase porunci definesc relația noastră unul cu celălalt, ca ființe umane.

În timp ce Dumnezeu rămâne punctul de referință suprem și definește atitudinea noastră față de alții, este în specificul celei de-a doua părți a Legii morale faptul că relațiile umane sunt codificate. Puteți să vă imaginați că cineva, care are compasul moral reglat după cele Zece Porunci, va începe să mintă, să ucidă sau să arate dispreț și lipsă de respect față de tovarășii săi umani? Această relație conceptuală dintre Legea morală și demnitatea umană a fost accentuată de Isus în Predica de pe Munte. Un singur exemplu este suficient – Isus definește uciderea nu numai ca pe un simplu act de a lua viața cuiva, ci și ca pe un act de dispreț, la fel ca atunci când îl numești pe semenul tău prost (vezi Matei 5:21,22). Așadar, adventiștii accentuează Legea morală, iar personificarea dragostei pure și nelimitate la care ne cheamă ea constituie o bază fermă și de nezdruccinat pentru pledoaria noastră în favoarea drepturilor omului și a demnității umane.

Izolarea convingerii noastre de practica noastră a fost ispita permanentă a vieții noastre religioase, și lucrul acesta nu este nicăieri mai real ca în arena relațiilor umane. Când ne poruncește să-L iubim cu toată ființa și pe aproapele

nostru ca pe noi înșine, Dumnezeu ne cheamă înapoi la ținta primordială a vieții. Miezul vieții este bun și relațiile potrivite atât cu Dumnezeu, cât și cu oamenii.

Demnitatea umană – o valoare centrală

Nu ar trebui să sprijinim, într-un fel sau altul, o politică sau o atitudine care neagă demnitatea oricărui segment al umanității. Ar trebui să fim prudenți și înțelepți atunci când, ca biserică, vorbim oficial. Totuși a fi o biserică tăcută în ce privește problemele vitale este ca și cum ne-ar fi rușine cu Isus, Salvatorul și Dumnezeul nostru creator. Ca membri ai bisericii, nu ar trebui să luăm parte la nicio acțiune care îl transformă pe omul făcut după chipul lui Dumnezeu într-un lucru sau un obiect. Problema nu este doar o chestiune de consecvență, ci una de mărturie. Nu ar trebui să uităm niciodată că, pe pământ, noi suntem ambasadorii Împărăției lui Dumnezeu și crainicii unei noi creații, care restaurează și fixează pentru totdeauna demnitatea umană. Atunci și numai atunci „lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți” (Isaia 58:8). ■

John Graz este director al Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă al Conferinței Generale și secretarul general al Asociației Internaționale pentru Libertate Religioasă.

Pași spre libertate religioasă

Trăim un timp în care libertatea religioasă este o realitate, fiind considerată un drept inalienabil al omului. Ne putem bucura de fiecare clipă pe care Dumnezeu ne-o îngăduie să o trăim, de fiecare moment de închinare. Cu toate acestea, trebuie să înțelegem că timpul pe care îl trăim fie este perfect doar în aparență, fie este temporar. Iar lucrul acesta necesită informare, pentru că informarea în orice domeniu este echivalentă cu ancorarea în realitate, și lucrul acesta se aplică foarte bine și libertății religioase, în vederea soluționării diverselor probleme care încă mai apar din cauza înțelegerii greșite a conceptului de „toleranță religioasă” sau, pur și simplu, din cauza dezinformării de ambele părți.

Pentru a se asigura că membrii bisericii primesc corect informația, Departamentul Relații Publice și Libertate Religioasă a coordonat editarea și tipărirea unui *Manual pentru liderul Departamentului de Libertate Religioasă*. Acest manual se dorește a fi un ghid pentru situații de criză și nu numai în ce privește libertatea religioasă. El prezintă în prima parte filosofia Departamentului Libertate Religioasă, apoi, în cea de-a doua parte, legislația care sprijină menținerea libertății religioase, iar în ultima parte, resurse spirituale și predici.

Cu privire la acțiunea personală și instituțională în cazul unei probleme de libertate religioasă, îi recomandăm persoanei implicate:

Atunci când observă că are sau poate avea o problemă de libertate religioasă la școală, la serviciu etc., primul lucru pe care trebuie să-l facă este să se roage, apoi să discute problema care ține de libertate religioasă, întâmpinată la locul de muncă sau la școală, cu superiorul sau cu

profesorul. Este important ca această discuție să fie amiabilă, persoana vizată explicând motivele pentru care nu poate merge vineri seara sau în ziua de sâmbătă la muncă, la curs sau la examen. În cele mai multe cazuri, discuția amiabilă rezolvă problemele.

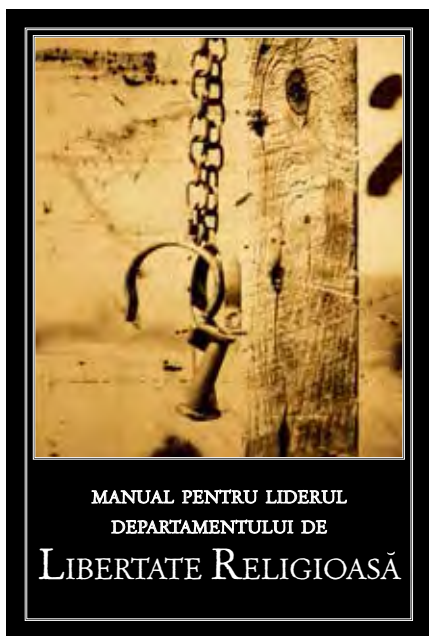
Dacă, în mod amiabil, această problemă nu se rezolvă, i se recomandă să-i comunice pastorului bisericii. Dacă nu comunică, nimeni nu va ști și nu va putea să-i ofere ajutorul. Dacă va cere ajutorul cu întârziere, problema poate lua amploare și șansele de soluționare scad. Trebuie să lase o cerere scrisă (vezi exemplele din *Manual pentru liderul Departamentului de Libertate Religioasă*) și, în funcție de demers, să solicite să fie trimisă o cerere și din partea Conferinței. Este important să solicite număr de înregistrare pentru fiecare cerere depusă.

În funcție de gravitatea problemei, pastorul se va consulta cu directorul Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă de la Conferință și apoi de la Uniune.

Abia ca ultimă soluție, există posibilitatea consultării unui avocat și parcurgerea unui proces în instanță, însă în strânsă legătură cu Departamentul Libertate Religioasă.

În evaluarea adevăratului motiv al discriminării religioase, creștinul adventist trebuie să țină cont și de atitudinea sa la locul unde își desfășoară activitatea. De aceea, nevoia de a fi un exemplu ireproșabil de creștin atât prin vorbire, cât și prin comportament devine un imperativ atât în vremuri de libertate, cât și de persecuție. Relevante sunt aici cuvintele Mântuitorului: „Fericite va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii... vă vor prigoni... și vor spune... lucruri rele și neadevărate” (Matei 5:11).

Este nevoie să ne reamintim că avem aceleași drepturi și obligații ca orice cetățean al unui stat de drept, motiv pentru care nu trebuie să existe discriminare doar pentru faptul că dorim să respectăm tot adevărul pe care l-am primit, potrivit propriei conștiințe ghidate de preceptele biblice. ■

Departamentul
Relații Oficiale și
Libertate Religioasă

Comunitatea Speriețeni

Începutul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Speriețeni (DB), cu un efectiv actual de 230 membri și alți zeci de aparținători, îl identificăm din punct de vedere istoric în jurul anilor 1928-1929, odată cu pătrunderea adevărului adventist în viața și experiența pionierului Dragne Stănescu, care, cucerit de exemplul de trăire creștină a fratelui Constantin Rădulică din comuna vecină Perșinari, decide să părăsească Biserica Ortodoxă, să se boteze și să înființeze o grupă de evanghelizare în casa lui, sub conducerea pastorului Mocanu. Pe un alt fir al istoriei adventiste din Speriețeni, un anume frate Cârstea, fiind cucerit de exemplul unui camarad de armată, după ce rămâne la vatră se alătură grupei fr. Dragne și, împreună cu alți credincioși ai anilor 1930 și 1931, formează primul nucleu organizat al Bisericii Adventiste Speriețeni.

După o perioadă când grupa se mută de la o familie la alta, neavând un loc stabil, pe data de 22 august 1933, fratele Paraschiv Avram vinde bisericii un teren de 240 mp, parte din terenul pe care este amplasată biserica astăzi. Aici, un grup

de șapte bărbați construiesc prima biserică, care va funcționa până în 1958, când se construiește un al doilea locaș pe acest teren, locaș care suferă și el diverse modificări de arhitectură până când, în perioada 1990-1994, capătă forma actuală. Cu excepția perioadei legionare, când biserica a fost transformată în școală, de la prima scântee, din 1929, și până în prezent, credincioșii adventiști din Speriețeni au avut o evoluție ascendentă, de 84 de ani de existență, fiind binecuvântați de Dumnezeu atât pe plan material, cât mai ales pe cel spiritual.

Astăzi, Biserica Adventistă Speriețeni este activ implicată în viața localității, dar și a împrejurimilor, prin numărul de biserici înființate: Gura Șuții, Produlești, Picior de Munte, Perșinari, Ciurari și altele. Are un număr mare de tineri și copii, o formație de fanfară, de blockflöte și este gazda diverselor activități și proiecte ale bisericii: festivaluri de tineret, evanghelizări publice, programe speciale etc.

Domnul să binecuvânteze biserica Lui!

Eugen Radu, pastor în Conferința Muntenia

Islanda

Republica Islanda este o țară insulară din nordul Europei, cu o suprafață de 103 022 km² și o populație estimată la 320 000 de locuitori. Așezată pe granița geologică dintre Europa și America de Nord, Islanda prezintă o diversitate geografică și climatică unică. Putem întâlni aici cel mai mare ghețar din Europa, munți falnici, izvoare bogate cu ape termale care încălzesc locuințele și serele cu legume și fructe (aici se cultivă inclusiv banane), vulcani activi. Curenții golfului aduce o climă blândă în una din cele mai nordice zone locuite ale lumii. Economia este susținută de pescuit, de turism, de industria neferoasă și de agricultură, în special creșterea animalelor. Religia majoritară este cea evanghelică-luterană, prezența ei fiind activă în insulă chiar din secolul al XVI-lea.

Mesajul adventist a fost adus pe acest teritoriu de pastorul norvegian O. J. Röst, care, în 1895, a navigat în jurul insulei și l-a convins pe pastorul unei biserici luterane să țină Sabatul. Acesta, chiar dacă nu a devenit adventist, va convinge pe superiorii săi să îi îngăduie să pă-

zească Sabatul și să rămână totuși pastor luteran. În 1897, David Östlund este trimis ca misionar și, chiar pe drumul spre Islanda, întâlnește o familie care plecase să îl ajute, deși membrii ei nu erau încă botezați, dar aflaseră despre planurile lui din revista confesională. În anul 1900 publică prima revistă în limba locală, devenind la scurt timp cea mai răspândită publicație din toată insula. Prima biserică a fost organizată în 1906, la Reykjavik, iar prima școală, cu un an mai devreme, în 1905.

Astăzi în Islanda sunt 6 biserici adventiste și o grupă, unde se închină în fiecare Sabat 489 de membri. În raportul statistic se mai amintește și casa de editură, un element surprinzător pentru o țară cu o populație atât de mică. Pe lângă proiectele de misiune internă, membrii de aici se implică și în susținerea diferitelor programe misionare externe, fiindu-le de ajutor celor ce vor să facă mai mult, dar nu au mijloace financiare – un exemplu frumos de dragoste și împreună-simțire frățească.

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia

Libercul-arbitru versus voia lui Dumnezeu

Una dintre cele mai mari și de durată debateri teologice, care a tulburat cele mai strălucite minți timp de secole, este cea referitoare la liberul-arbitru al omului.

În calitate de ființe umane, chiar avem libertatea de a alege? Sau sentimentul că o deținem e doar o iluzie? Dacă Dumnezeu știe viitorul și care vor fi alegerile noastre dinainte de a le face, înseamnă că libertatea de decizie ne aparține?

O persoană glumea spunând: „Cred în libertatea de a alege. De ce? Pentru că nu am de ales.”

Libertatea este fundamentală

Noi, adventiștii de ziua a șaptea, credem în libertatea de alegere. Și asta pentru că nimic din doctrina noastră nu are sens fără ea. De la căderea lui Lucifer, de la căderea lui Adam și a Evei și până la criza finală a ultimelor zile, când fiecare trebuie să aleagă între a primi „sigiliul lui Dumnezeu”

sau „semnul fiarei”, Biblia proclamă, aproape în fiecare pagină, realitatea libertății de a alege.

Desigur, Scriptura nu răspunde în mod direct unora dintre întrebările filosofice și teologice referitoare la liberul-arbitru și preștiința lui Dumnezeu. Nu clarifică nici problemele filosofice și teologice cu privire la întruparea lui Isus, la natura Trinității sau cele privind învierea morților la sfârșitul timpului. Biblia doar ne învață aceste lucruri. Fie le acceptăm prin credință, fie nu le acceptăm.

Da, e atât de simplu. Chiar și sintagma „libertate religioasă” poartă în sine ideea libertății de a alege. În cele din urmă, ce rost are să vorbim despre libertate, orice fel de libertate, dacă nu avem libertatea de a alege?

Aș vrea să amintesc un citat celebru al unuia dintre primii apărători ai libertății religioase din Occident, un om numit John Locke, un englez despre ale cărui scrieri se crede că au avut un impact foarte puternic asupra lui Thomas Jefferson, unul dintre inițiatorii experimentului american în ce privește libertatea religioasă. El scria: „Mă pot îmbogăți făcând ceva ce nu îmi face plăcere; pot fi vindecat de o boală, folosind remedii în care nu am încredere, dar nu pot fi salvat de o religie care nu-mi inspiră credință și printr-o închinare pe care o detest.”

Și cel mai interesant e faptul că a scris acest lucru în contextul libertății religioase: nu e rolul statului să impună religia oamenilor, deoarece, în cele din urmă, oricum nu îi va salva. Cine va fi salvat printr-o religie în care nu crede, printr-o religie care este impusă de stat? Aceasta este esența mesajului lui Locke și, deși astăzi multora li se pare indiscutabil, pe atunci nu era atât de neîndoieșnic. De exemplu, cu toate discuțiile despre „primăvara arabă”, nu ar trebui să ne entuziasmăm prea mult,

deoarece rezultatele unui recent sondaj de opinie desfășurat în Egipt au arătat că majoritatea egiptenilor cred în execuția publică a oricui își schimbă religia, adică a oricui se convertește de la islamism la orice altceva!

Nu, aceste adevăruri *nu* sunt atât de evidente, nu-i așa?

Esența Legii este libertatea

Cu toate acestea, în calitate de adventiști, am proclamat libertatea religioasă timp îndelungat. Și nu numai datorită faptului că păzirea Sabatului zilei a șaptea ne-a scos din normalitatea practicilor religioase în aproape toate țările, cu excepția Israelului. Nu, noi am proclamat libertatea religioasă, deoarece credem că este un principiu biblic, un principiu care exprimă esența guvernării lui Dumnezeu, esența caracterului lui Dumnezeu și chiar esența Legii lui Dumnezeu! Da, Legea lui Dumnezeu există pentru noi pentru că există libertate.

Ce vreau să spun?

Ei bine, haideți să ne gândim un moment la următoarea idee. Dacă nu am fi avut libertate – libertate morală –, care ar fi fost scopul Legii morale? De ce ar fi avut Dumnezeu o lege pentru noi, dacă nu am fi avut libertatea de a alege?

De exemplu, ce părinte i-a spus vreodată copilului său: „Fiule, nu ai voie să mergi pe Lună! Asta e regula la mine în casă.” E imposibil pentru copil să meargă pe Lună, așa că de ce ar avea părinții o lege care să interzică o imposibilitate?

Tot astfel stau lucrurile și cu libertatea morală pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Și moralitatea e definită de Legea lui Dumnezeu, nu e așa? Așadar, Pavel scrie: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!»» (Romani 7:7).

Nu ar avea sens dacă nu am avea libertate, libertatea morală, libertatea de a pofti, libertatea de a alege să facem binele sau răul, de a-L alege sau nu pe Dumnezeu.

Uitați-vă la cruce!

Ca adventiști de ziua a șaptea, aceasta este poziția noastră în ce privește libertatea religioasă. De fapt, permiteți-mi să îl citez pe Thomas Jefferson, pe care l-am menționat mai devreme și care a fost influențat de John Locke. Iată ce a scris Jefferson, fost președinte al Statelor Unite, într-una dintre primele declarații cu privire la

libertatea religioasă în America: „Preaputernicul Dumnezeu a creat mintea liberă; toate încercările de a o influența prin pedepse, poveri temporare sau prin limitarea capacității civile tind numai să dea naștere unor obiceiuri, precum ipocrizia și răutatea, și se îndepărtează de planul sfântului Autor al religiei noastre, care, fiind Domn atât al trupului, cât și al minții, a ales să nu o propage forțat, cu toate că stătea în puterea Lui să o facă.”

Observați: „Preaputernicul Dumnezeu a creat mintea liberă.” Cu siguranță, Jefferson a crezut nu numai în libertatea de a alege, ci și în consecința naturală a libertății de a alege: libertatea religioasă.

Dacă vreți să vedeți cât de importantă e libertatea religioasă chiar și pentru Dumnezeu, uitați-vă la cruce. Isus S-ar fi putut scuti de toate acestea, dacă ar fi făcut un lucru simplu: ne-ar fi creat fără o libertate morală adevărată. Dar nu a făcut-o, deși a știut cu mult înainte ce urma să se întâmple. Uitați-vă la ceea ce Pavel i-a scris lui Timotei: „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus *înainte de veșnicii*” (2 Timotei 1:8,9).

Înainte de crearea lumii, a fost creat planul de mântuire, deoarece Dumnezeu a știut dinainte la ce avea să ducă liberul nostru arbitru, dar, în loc să renunțe la a ne înzestra cu el, a murit pe cruce pentru a ne cruța de pedeapsa pentru abuzul nostru de acea libertate de alegere.

Apărători ai libertății

Mesajul e simplu: Dacă libertatea este atât de importantă pentru Dumnezeu, cum îndrăznește un guvern pământesc să facă ce Dumnezeu nu face? Acesta este și mesajul Evangheliei și al libertății religioase, care reprezintă esența Evangheliei. Evanghelia este vestea cea bună despre ce a făcut Isus pentru noi pe cruce – a plătit pedeapsa pentru violarea de către om a libertății de alegere.

Trăim într-o lume înfricoșătoare. Se întâmplă atât de multe lucruri, și persecuția ar putea începe în orice moment. De aceea credem că tot ce facem este foarte important. Trebuie să le transmitem oamenilor principiile libertății religioase, principiile libertății.

Mulți promovează libertatea religioasă. Însă noi suntem singurii care o facem sub scutul veștii bune din mesajele celor trei îngeri. Folosiți-vă libertatea de alegere, acest dar sacru și scump, și continuați să susțineți lucrarea pe care am fost chemați să o îndeplinim! ■

Clifford R. Goldstein
este autor și editor.

DREPTUL la OPINIE

Thomas Jefferson, într-una dintre primele sale declarații cu privire la libertatea religioasă, spunea: „Atotputernicul Dumnezeu a creat mintea liberă.” Altfel cum s-ar explica apariția răului – a luptei permanente dintre bine și rău – decât prin exercitarea libertății de alegere?

Dumnezeu l-a creat pe om cu capacitatea de a alege, i-a oferit liberul arbitru, în ciuda riscului pe care îl implica o astfel de decizie. Așa că nimeni, fie biserică, stat sau individ, nu are dreptul să forțeze pe cineva să adopte, să-și schimbe sau să rămână în aceeași religie ori să nu aibă nicio religie. Deci libertatea de conștiință este un dar divin, un drept inalienabil al omului și, chiar mai mult, un imperativ.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o promotoare activă a libertății religioase și de conștiință. Dar uneori, deoarece adventiștii constituie o minoritate religioasă, au existat situații în care ei au fost subiectul intoleranței și al discriminării. În întâmpinarea acestui fapt, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a simțit că este necesar să fie în favoarea drepturilor omului, creând astfel un departament care să se ocupe de această zonă – Departamentul Relații Oficiale și Libertate Religioasă.

Conform structurii organizaționale a bisericii, există astfel de departamente și la nivel de Conferință, care să se ocupe de domeniul relațiilor oficiale, al libertății de conștiință și al dialogului interreligios. Fiecărui responsabil care slujește un astfel de departament i-a fost luat un interviu despre viziunea proprie în ce privește misiunea pe care o are de îndeplinit. Vă prezentăm în continuare răspunsurile acestor responsabili la întrebarea:

Care sunt așteptările, dorințele sau temerile cu privire la misiunea Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă?

» **Misiunea Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă se evidențiază adesea în momentele de criză ale bisericii sau în evenimen-**

tele publice organizate de biserică. Există riscul ca misiunea în această nișă să fie una de suprafață și inexistentă la nivelul bisericilor locale. Este necesar ca lupta pentru libertatea religioasă și de conștiință să fie permanentă și continuată în virtutea adevărului dumnezeiesc. Și la fel de important este ca bisericile locale să cultive relații oficiale sănătoase și de durată, pentru că astfel se creează oportunități pentru alte zone de misiune.

Marius Creța, directorul Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă, Conferința Transilvania Sud, e-mail: mariuscreta@adventist.ro, tel: 0742 876 753.

» Așteptările mele se împletesc cu temerile cu privire la Departamentul Relații Oficiale și Libertate Religioasă. Aș dori ca departamentul acesta să lucreze, plănuiind acțiuni cu departamentele bisericii care au contact direct cu exteriorul bisericii (în special Departamentul Tineret, Departamentul Lucrarea Personală). Acțiunile bisericii să fie gândite strategic, împreună, să fie concentrate în același timp, în aceeași zonă, ca mesajul bisericii să fie oficial, clar și puternic: ne interesează bunăstarea fizică și spirituală a cetățenilor noștri.

Temerea mea este să nu renunțăm, ca membri individuali, la cererile noastre (cerere pentru reprogramarea unui examen în altă zi decât sâmbăta sau pentru modificarea programului de muncă al angajatorului în funcție de convingerile religioase ale angajatului, atunci când profilul instituției permite acest lucru ș.a.), socotind că, atunci când ne bucurăm de unele libertăți, să nu „agăsăm” prin pretențiile noastre. Cererile acestea, prezentate în spirit creștin, reprezintă identitatea noastră și adeziunea la principiile divine – și nimic altceva.

Gabriel Ișvan, directorul Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă, Conferința Muntenia, e-mail: gabrielisvan@adventist.ro, tel: 0741 063 764

Lucrarea în cadrul acestui departament este foarte importantă, dar extrem de delicată. Aici am ocazia să deschid Biblia și să mă rog cu cei mai importanți oameni ai țării. Perspectiva de viitor a departamentului, din punctul meu de vedere, are trei direcții:

1. Informarea membrilor despre ce înseamnă libertate religioasă și cum poate fi obținută, păstrată și promovată.

2. Consolidarea și dezvoltarea relațiilor cu cei care au un cuvânt decizional și executiv la nivel legislativ și administrativ.

3. Organizarea diferitelor evenimente pentru crearea unei bune imagini a bisericii și la nivel înalt.

Temerile sunt că atât eu, cât și biserica am putea uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu și, în consecință, să acționăm din impuls, singuri, să ne atribuim succesele sau să minimizăm profetia, devenind doar apărători, nu misionari.

Dragoș Mușat, directorul Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă, Conferința Banat, e-mail: dragosmusat@adventist.ro, tel: 0740 116 186.

*Libertatea de conștiință
este un dar divin,
un drept inalienabil al omului
și, chiar mai mult, un imperativ.*

În cadrul activității acestui departament, mi-aș dori ca membrii bisericilor noastre să fie capacitați pentru a fi exponenți ai adevărului și toleranței într-o lume a nedreptății sociale, încă măcinată de disensiuni. Îmi propun ca problemele din sfera libertății de conștiință să își afle rezolvarea atât prin sesiuni de instruire, evenimente publice, cât și prin înzestrarea pastorilor și liderilor locali cu materiale care să îi susțină în demersurile lor.

Intenționez ca stabilirea de relații oficiale să fie o prioritate a acestui departament și vreau să cred că mulți pastori și responsabili locali vor rezona cu acest deziderat.

Petre Niță, directorul Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă, Conferința Oltenia, e-mail: petrenita@adventist.ro, tel: 0745 347 263

Prețuind la adevărata valoare unul dintre cele mai de preț daruri oferite omului de către Dumnezeu, și anume libertatea, dorim să creăm pârgă, să construim poduri și să întindem mâini, astfel încât să ne bucurăm de relații pozitive cu autoritățile locale și cu celelalte culte atunci când libertatea de conștiință tinde să fie îngrădită, dar și în perioadele de maximă libertate. Datoria apărării drepturilor și libertăților conferite prin Constituție și legi speciale ne determină să privim la cei din jur cu aceeași ochi, indiferent de apartenența religioasă, și să luptăm pentru promovarea adevărului care „ne va face liberi” cu adevărat.

Ștefan Mateaș, directorul Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă, Conferința Transilvania de Nord, e-mail: stefanmateas@adventist.ro, tel: 0751 056 887

Trăim evenimente care, pe neobservate, vor transforma viețile multor oameni în caractere pentru veșnicie. Libertatea de religie nu mai reprezintă astăzi doar un concept, ci este o trăire practică a principiilor de libertate garantate de drept în Cuvântul lui Dumnezeu. Generația noastră are șansa de a exprima, a proteja și a apăra libertatea de religie, de conștiință și de gândire a tuturor. Îmi doresc să fie tot mai mulți cei care, descoperindu-L pe Isus Hristos, să reprezinte corect misiunea bisericii, acționând unitar, proactiv și ferm în problemele sociale ale comunității în care trăim.

Sergiu Macovei, directorul Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă, Conferința Moldova, e-mail: sergiuacovei@adventist.ro, tel: 0744 346 423. ■

Sorin Dinu este producător al emisiunii „Dreptul la opinie”, difuzată la Sperața TV.

Info Libertate religioasă

Întâlnirea Națională a Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă

Bert Beach

În zilele de 14 și 15 iunie 2013, a avut loc, la Stupini, Întâlnirea Națională a Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă. Au susținut seminare Bert B. Beach, vicepreședinte al International Religious Liberty Association, și Liviu Olteanu, directorul Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă la nivelul Diviziunii Inter-Europene.

Scopul acestora a fost instruirea liderilor care răspund de libertatea religioasă, înțelegerea viziunii Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă a Bisericii Adventiste la nivel european și mondial, dar mai ales conștientizarea importanței creării relațiilor oficiale cu persoane din administrația locală, regională și națională, dar și cu liderii celorlalte culte.

În timp ce Bert Beach s-a axat pe o prezentare generală a domeniului, punctată cu exemple și sugestii concrete cu privire la marile secrete ale succesului în acest domeniu, Liviu Olteanu a prezentat într-un mod dinamic și detaliat viziunea din spatele acestui departament și metodele prin care el poate funcționa corect și eficient.

O altă parte a acestor seminare s-a concentrat pe instrumentele cu care un director de departament poate lucra. În acest context, Liviu Olteanu a reamintit audienței faptul că Biserica Adventistă din Europa a decis să acorde o atenție deosebită acestui domeniu. Vorbind despre apărarea drepturilor religioase, el a precizat: „Noi apărăm principiul libertății, nu un drept pentru noi! Este problema fiecărui om ce crede, dacă este corect sau greșit. Nu avem dreptul și căderea să judecăm sau să îl obligăm să se schimbe, dar avem puterea și obligația să îi apărăm și să îi susținem dreptul de a crede ce vrea el.”

„Advenștii de ziua a șaptea sunt oamenii libertății. Trăim într-o lume înrobătită politic, dar și de păcate, de restricții, de probleme de sănătate, iar obligația noastră este să le ducem oamenilor libertatea deplină”, a spus Bert Beach la final.

Concert dedicat libertății religioase

Duminică, 16 iunie 2013, Sala Ateneului Român s-a dovedit neîncăpătoare pentru Concertul dedicat libertății religioase, oferit de Ministerul Culturii în parteneriat cu Association Internati-

onale pour la Défense de la Liberté Religieuse și Asociația Conștiință și Libertate.

Piese interpretate de Corul Madrigal, sub bagheta dirijorului Voicu Popescu, au fost presărate cu intervenții de punctare a valorilor libertății religioase și ale principiilor sale, prin intermediul invitaților și al prezentatoarei acestui eveniment, actrița Maia Morgenstern.

„Cum ar fi viața fără muzică? Dar fără libertate?” s-a adresat asistenței Maia Morgenstern în deschiderea evenimentului, prezentând apoi avantajele sinergiei celor două: „Când însă se întâlnesc, aceste concepte întregesc spiritul uman, îl fac să vibreze de viață la această îmbinare dintre adevăr și frumos – o îngemănare care ne eliberează.”

Concertul a fost presărat cu scurte intervenții susținute de către Liviu Olteanu, directorul Departamentului Libertate Religioasă la EUD, Thomas Schirrmacher, directorul Institutului Internațional de Libertate Religioasă și Bert B. Beach, vicepreședinte al International Religious Liberty Association. Din partea Camerei Deputaților, a luat cuvântul domnul Bogdan Ciucă, președintele Comisiei Juridice a Camerei Deputaților. Fratele Nelu Burcea, președintele Asociației Conștiință și Libertate din România și gazda evenimentului, a încheiat seria de alocuțiuni.

Corul Național de Cameră Madrigal a împlinit anul acesta 50 de ani de activitate, fiind unul dintre simbolurile artei interpretative românești din a doua jumătate a secolului XX. Tipul special de interpretare, cu o sonoritate pură și inefabilă, a impus Corul Madrigal atât în România, cât și în numeroasele concerte susținute pe mari scene din străinătate, fiind inclus, din 1992, în Patrimoniul UNESCO. ■

Repetiții pentru corul de la marea de cristal (II) – dirijorul de cor bisericesc

Muzica reprezintă, poate, cel mai fin *barometru* pentru dimensiunea crezului și a evoluției morale a unei societăți. Depășind latura artistică, cântarea congregațională este și *formă de închinare*, și *mijloc de revelație*. În acest context, pentru păstrarea echilibrului pe această *scară a lui Iacov*, în care rugăciunea cântată se înalță, dar se și coboară, aducând răspunsul divin cu mângâiere, încurajare, îndemn, pace, speranță, Dumnezeu a rânduit *vegheții ai muzicii sacre*. Poate cel mai bine ar putea fi astfel definit rolul dirijorului de cor bisericesc.

Rolul dirijorului

Dirijorul corului bisericesc ar trebui să aibă ca principal scop implicarea tuturor tinerilor în serviciul de închinare, lăsând în plan secundar aspectele artistice sau de etalare tehnică muzicală. El creează cadrul pentru formarea de caractere, este un exemplu sub toate aspectele și îndrumă către formarea preferințelor pentru muzica sacră.

Din punct de vedere tehnic, dirijoral, prin comparație, dirijorul este șoferul care *spune* mașinii cu ce viteză trebuie să meargă și în ce direcție. Altfel spus, rostul dirijorului este acela de a conduce și de a construi, determinând sau provocând energia de cântare concretă într-un tempo corect stabilit, construind aceste forțe într-o logică ce ține seama de evoluția părților cântării, raportate la întregul ei.

Dorim să subliniem importanța relației dintre dirijor și cor, bazată pe încredere, respect și înțelegere reciprocă, fără de care jertfa buzelor este inutilă, deoarece nu vine din inimă și nici nu se poate înalța, pentru că nu este făcută *ca pentru Domnul*.

Pe de altă parte, poziția socială a dirijorului îl expune la un fel particular de mândrie: aroganța dată de puterea de decizie a gestului dirijoral. Atât de trist este că, de multe ori, se aud cântări corale al căror final, spre exemplu, este interpretat de către dirijor într-o gesticulație violentă spre exacerbarea intensității, având ca rezultat un spectacol, nicidecum o atmosferă de închinare. De prea multe ori se confundă aceas-

tă stare cu glorificarea lui Dumnezeu. Diferența constă în faptul că în prima dintre ele este văzut dirijorul, iar în cealaltă, Cerul. Dinamica de *forțe* într-o muzică religioasă este total diferită de cea a unei muzici laice și, de asemenea, gestul dirijoral pentru o muzică sacră are o cu totul altă însemnătate față de celelalte muzici.

Gestul dirijoral cu funcție de semn

În cazul muzicii sacre, *gravitația* este inversă, cu alte cuvinte, indiferent de dimensiunea artistică a manifestării muzicale, nimic nu trebuie să atragă în vreun fel atenția către interpret.

Dirijatul nu are nimic în comun cu vrăjitoria. Dimpotrivă, gesticulația dirijorală are ca scop să dea viață însemnelor din partitură, transformându-le într-o muzică vie, cântată din inimă, pe care dirijorul în mod simbolic o depune la picioarele Mântuitorului. Nimic nu deranjează mai mult decât un dirijor care se vrea pe sine a fi *văzut*, apelând la o gestică dirijorală care seamănă mai mult cu practicile vrăjitoarești. Inutilitatea unui astfel de gest este penibilă.

Nu dirijorul cântă în mod concret, ci corul. Oricât de necesară ar fi prezența lui, dirijorul, asemenea unei călăuze, doar propune prin semne un drum muzical de urmat. El este un misionar, care nicidecum nu vorbește în nume propriu, ci în numele adevărului muzicii pe care o interpretează. De aceea sunt atât de false interpretările însoțite de felurite grimase care se doresc a arăta cât de mult simte sau *trăiește* muzica dirijorul sau interpretul unei muzici, care, înainte de a fi cântată, era sacră. Diferența față de simțirea autentică este dată, și în acest caz, de perspectiva creată: cine este cel *văzut*: Dumnezeu sau *trăirea* și așa-zisa *simțire artistică* a celui ce este muncit parcă de niște chinuri enigmatice?

În concluzie, cea mai importantă expresie a gestului dirijoral NU este tehnica, executarea ireproșabilă a schemelor de tact, intrările și închiderile diferitelor partide corale în parcursul muzical, ci *adevărul*, *modestia*, *sinceritatea* și *moralitatea* gestului cu funcție de semn, venit din crezul adânc al unei inimi care este acum iertată și schimbată. ■

Mihai Bejinariu are un doctorat în muzică, este profesor la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” și asistent universitar la Universitatea de Muzică din București.

Secretul celor 100 de ani

În luna iunie a acestui an a avut loc în Biserica Noul Grant, din București, un eveniment special și rar. Toată comunitatea a stat cu bucurie alături de sora Lydia Modreanu Crăciunescu, la aniversarea a 100 de ani de la naștere.

Sora Lydia nu a fost un membru șters al comunității, ci s-a implicat în diverse domenii, în mod special în activitatea muzicală. Mai mulți membri ai comunității au primit de-a lungul timpului lecții de pian de la sora Lydia, care avea spiritul pedagogic și răbdarea necesare unei asemenea ocupații.

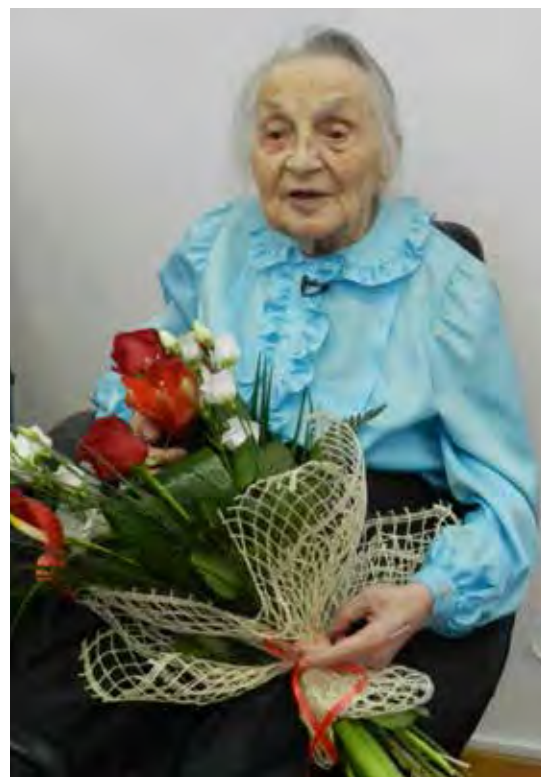
De altfel, înființarea comunității Basarab, din București, în anul 1910, care a devenit mai târziu comunitatea Grant și apoi Noul Grant, este strâns legată de familia sorei Lydia. Părinții acesteia au pus la dispoziție casa lor pentru a se desfășura acolo servicii divine. Într-o încăpere de 12/4 metri s-au închinat mulți credincioși, ajungând până la 150 de membri, dintre care 30 formau corul. (IARD, *Adu-ți aminte*, 1999, p. 267)

Am stat de vorbă cu sora Lydia și am încercat să aflăm secretul unei vieți de 100 de ani, secret pe care vi-l împărtășim în rândurile care urmează.

Începuturi

Lydia Modreanu Crăciunescu s-a născut în anul 1913, într-o familie de oameni harnici, care se ocupau cu negustoria. Părinții, Alexandru și Elena Crăciunescu, aveau la parterul casei, situată pe bulevardul Basarab (astăzi șoseaua Nicolae Titulescu), o prăvălie din care își câștigau existența.

Deși aveau o viață ocupată, Alexandru și Elena Crăciunescu nu au uitat să se îngrijească și de nevoile spirituale ale sufletului lor. Astfel, dând dovadă de un

spirit deschis și fără să țină seama de prejudecăți, cei doi s-au alăturat celor aproximativ 500 de membri care formau atunci Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România (România Mică). Bucuria descoperirii adevărului i-a determinat să ofere o încăpere de la etajul locuinței lor pentru a se desfășura aici programele bisericii. Astfel, în anul 1910, s-a înființat a treia comunitate din București (București Basarab, sau Nord) care, în anul 1913, număra 74 de membri.

În acest cadru de credințioșie și speranță, s-a născut Lydia. A beneficiat de mică de îndrumările Cuvântului lui Dumnezeu și de o educație aleasă. De timpuriu, i-a fost cumpărată o pianină, legând-o pentru totdeauna de bucuria de a cânta.

O mie să cadă...

Principiile credinței adventiste au fost sădite adânc în sufletul sorei Lydia și, timp de 100 de ani, le-a păstrat cu sfințenie. Din acest motiv, decizia de a se boteza a venit în mod natural. Acel moment deosebit, pe care sora Lydia încă îl păs-

Lydia la vârsta de 25 de ani

trează în memorie, a fost marcat de către fratele pastor Leon Bălan. În acea zi a făcut un legământ de care, sufletește, nu s-a dezis niciodată.

În anul 1942, tânărul Ion Aurel Modreanu i-a devenit, prin căsătorie, tovarășul de viață până în anul 1998, când fratele Modreanu își încheie viața pe acest pământ. Cei doi copii care li s-au născut, Liviu și Livia, au constituit atât bucuria căminului lor, cât și motivul care le oferea determinare în tot ce făceau.

Viața celor doi nu a fost lipsită de greutate. Un eveniment petrecut în timpul celui de-al Doilea Război Mondial a fost pentru totdeauna dovada grijii speciale pe care Domnul o avea pentru sora Lydia. În luna aprilie a anului 1944, aviația americană a supus Bucureștiul unui bombardament teribil. Într-o zi din acea perioadă cumplită, sora Lydia s-a ascuns într-unul dintre adăposturile special amenajate. Când toți cei din adăpost erau paralizați de panică, inima sorei Lydia a fost cuprinsă de un profund sentiment de liniște. Atunci i-a venit în minte versetul 7 din Psalmul 91: „O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia.”

Deodată a simțit un impuls puternic, care părea nesăbuit, de a părăsi adăpostul. Sora Lydia nu s-a împotrivit acestui imbold atât de convingător și a ieșit din adăpost. La scurt timp, acesta a fost lovit de o bombă, iar toți cei care s-au aflat în el au pierit.

Această izbăvire a fost pentru sora Lydia garanția că Dumnezeu îi conduce și îi păzește fiecare pas. A avut nevoie de această garanție când și-a pierdut mama, care, din cauza acțiunii comunistilor instalați în țară, a suferit un accident vascular și a murit în mod neașteptat.

A avut nevoie de această garanție a iubirii divine și în alte ocazii de-a lungul vieții și a simțit de fiecare dată că Dumnezeu pe care Îl slujea îi stă alături.

Secretul celor 100 de ani

Am întrebat-o pe sora Lydia care este secretul longevității ei. Ne gândeam că aflăm ceva despre cumpătare, stil de viață sau vreun obicei pe care, urmându-l, să putem beneficia și noi de anii mulți ai sorei Lydia. Însă altul este secretul celor 100 de ani, unul mult mai simplu decât ne-am putea închipui: „Domnul m-a iubit și mi-a făcut bucuria să ajung până la vârsta aceasta!” În timpul discuției, de mai multe ori sora Lydia a făcut această declarație. Dumnezeu a iubit-o, de aceea i-a dăruit acești ani mulți.

Însă nu doar Dumnezeu a iubit-o pe sora Lydia. Și ea L-a iubit pe Dumnezeu. „Mi-a plăcut”, spunea ea, „mi-a plăcut să merg la adunare.” A fost nelipsită de la toate serviciile divine și de la toate predicile. A studiat Biblia din copilărie și s-a implicat în viața bisericii. A cântat cu drag și i-a învățat și pe alții să cânte imnuri spre slava lui Dumnezeu. Cu siguranță că ar fi putut să găsească motive de îndoială și umbre în biserică, dar ea a preferat să trăiască în lumină și să fie ea însăși o lumină în lume.

100 de ani de viață sunt 100 de ani de adventism

Am găsit-o pe sora Lydia înconjurată de dragoste sinceră și de respect din partea copiilor și nepoților. Probabil că primește înapoi ceea ce, la rândul ei, a investit în aceștia. Același lucru l-am remarcat și în comunitatea Noul Grant. Toată biserica transmitea un sentiment de stimă profundă și de admirație față de „mama Lydia”. Nu multe comunități se pot bucura de un asemenea privilegiu.

Acestor sentimente de respect li se alătură și redacția revistei *Curierul Adventist* și îi dorim sorei Lydia sănătate pentru zilele rămase pe acest pământ și o viață nesfârșită în Împărăția lui Dumnezeu, alături de cei dragi.

Am fost curioși să aflăm dacă, după 100 de ani de așteptare, mai are speranță, dacă mai așteaptă pe Domnul să vină și dacă mai crede acest lucru. A răspuns categoric: „Vai! Să n-aud altceva! Cu bucurie mare Îl aștept ca să fiu împreună cu El în cer!” Am înțeles atunci că cei 100 de ani nu sunt doar 100 de ani de viață, ci și 100 de ani de adventism, rămânând până la capăt o așteptătoare autentică. ■

Redacția revistei *Curierul Adventist* îi este recunoscătoare fratelui Samuel Tutunaru, din comunitatea Noul Grant – București, pentru inițiativa realizării acestui material.

Lydia cu părinții și frații

Lydia cântând la pian la Dicosânmartin

Raftul cu noutăți editoriale pentru copii

Prietenii mai mici ai Editurii Viață și Sănătate au noi motive de bucurie. Raftul lor cu cărți este pe cale să primească oaspeți proaspăt ieșiți de la tipar. Este vorba despre oaspeți înveșmântați în coperte colorate, între care se ascund povestiri, poezii și jocuri minunate.

Minunata aventură a Bibliei de-a lungul secolelor, scrisă de pastorul și profesorul Tim Lale, le propune copiilor cu vârste între 9 și 14 ani o incursiune în istoria Bibliei. Cine a scris cărțile biblice, când și cum? Cine a stabilit care cărți pot fi incluse în Biblie? Cine a tradus Biblia în diferite limbi și cum s-au ocupat scribii de sarcina dificilă a copierii manuscriselor biblice? Sunt doar câteva dintre întrebările care își găsesc răspunsul într-un limbaj simplu, adecvat vârstei copiilor.

Pastorul și arheologul Traian Aldea are, la rândul său, o surpriză pentru cei mici. Volumul *Mielul Alb* își propune să-i ajute pe copii să îndrăgească acest animal regăsit frecvent pe paginile Bibliei – mielul. Fie că este vorba de texte inspirate din copilăria autorului, fie că este vorba de întâmplări inspirate din Biblie, cele 15 povestiri îi apropie pe copii nu doar de lumea mieilor, ci și de Împărăția Mielului lui Dumnezeu.

Reeditată după mulți ani de absență pe piața de carte românească, *Muzicuța cu schimbător*,

scrisă de Nicuță Tănase, le prilejuiește copiilor bucuria unei aventuri care îi va emoționa și îi va ajuta să învețe o lecție importantă – lecția integrității. Cartea beneficiază de un set de ilustrații atractive, realizate de un maestru al benzii desenate românești – Puiu Manu.

Destinat copiilor cu vârste între 4 și 6 ani, *Detectorul de isteți* le oferă celor mici 96 de pagini cu jocuri și activități distractive, care îi ajută să își dezvolte spiritul de observație, să facă analogii, să numere, să își dezvolte imaginația și să își pună la contribuție creativitatea.

Colecția *Buburuze* se îmbogățește cu un nou titlu. Este vorba despre *Batistă, șervețel*, o carte cu rime pentru copii, frumos ilustrată și plină de lecții care să-l învețe pe copil să fie cuminte, să-și iubească părinții, să fie prietenos și să caute excelența atât acasă, cât și la școală.

Liliana Dincă a pregătit un material intitulat *Colorăm, ne jucăm și engleza învățăm*. Titlul este mai mult decât sugestiv. Cele 32 de pagini ale cărții îi ajută pe copiii cu vârste de peste 6 ani să își fixeze, sub formă de joc, noțiuni de bază ale vocabularului limbii engleze.

Acestea fiind zise, nu-mi rămâne decât să le urez copiilor mai mici și mai mari: Poftă bună! ■

Florin Bică este redactor la Editura Viață și Sănătate.

Misiunea universității (I)

O abordare din perspectiva filosofiei creștine a educației

Misiunea universității este un concept larg, folosit pentru a descrie scopul principal al unei instituții de învățământ superior. În timp, misiunea și-a extins și diversificat sfera de cuprindere, bazându-se în special pe așteptările generale pe care societatea le are de la o universitate.

Apariția statelor naționale, schimbările tehnologice, globalizarea rapidă sunt doar câțiva factori care au avut un impact major asupra vieții umane în ultimele secole, influențând inclusiv structurile de învățământ formal. Instituțiile academice nu au fost ferite de aceste influențe, ele trebuind să fie suficient de flexibile pentru a răspunde noilor cerințe sociale, schimbărilor tehnologice, reconfigurărilor economice, dar, în același timp, să își păstreze identitatea și scopul de bază.

Se pare că primele declarații de misiune au fost elaborate de universitățile americane, începând cu anii 1930, dar în prezent se regăsesc în aproape toate instituțiile de învățământ superior. În măsura în care sunt urmărite consecvent, aceste declarații pot să orienteze deciziile în funcție de scopul propus, să motiveze susținerea activităților atât din interior, cât și din exterior, să sprijine procesul de evaluare și să orienteze potențialii studenți.

Misiunea universității de-a lungul timpului

În cadrul primelor universități, cele europene din Evul Mediu târziu (1150-1550), care purtau amprenta scolasticismului, misiunea principală era aceea de predare/instruire. Apărute în contextul unei rapide dezvoltări a societății, aceste universități răspundeau nevoii acute de persoane instruite – preoți, administratori, avocați, medici, funcționari.¹ Prin urmare, misiunea lor

era una pragmatică, iar studiul era subordonat doctrinei religioase dominante. Universitățile contemporane păstrează, de altfel, această misiune de bază, aceea a instruirii într-un domeniu bine stabilit.

Universitățile umaniste, apărute mai întâi în Italia ca urmare a Renașterii, au reprezentat prototipul universităților germane, humboldtiane² (dar și contemporane), care includeau cercetarea ca parte distinctă a misiunii lor. Profesori de marcă își prezentau la cursuri rezultatele cercetărilor proprii, originale, unii adoptând problematizarea ca metodă de predare. De la constituirea sa, universitatea humboldtiană s-a bazat pe un principiu clar, acela de a aduce ca profesori pe cei mai buni intelectuali ai timpului și de a le lăsa libertatea stabilirii propriilor direcții de cercetare.

După apariția statelor naționale, multe universități din Europa au fost naționalizate (în perioada monarhiilor absolutiste din Anglia, Spania, Franța). Ca instituții de stat, universitățile au servit uneori intereselor unor guverne totalitare, care, prin controlul propagandistic și administrativ exercitat, au reușit să imprime și să accelereze schimbările sociale intenționate de regimul respectiv. Totuși, exceptând aceste derapaje, majoritatea universităților de stat și-au păstrat o anumită independență și au avut contribuții importante la progresul societății. ■

(Va urma)

² Sintagma consacrată de „universitate humboldtiană” provine de la numele lui Wilhelm von Humboldt (1767-1835), filosof, diplomat, demnitar prusac, fondatorul Universității din Berlin și al sistemului educațional care îi poartă numele, aplicat inițial în Prusia, dar preluat ulterior și de alte țări.

Roxana Paraschiv este profesor la Institutul Teologic Adventist.

¹ John Scott, „The Mission of the University: Medieval to Postmodern Transformations”, *The Journal of Higher Education*, vol. 77, nr. 1, 2006, p. 1-39.

Șontâc de ambele picioare (II)

Echilibru între liberali și conservatori

Internaționala ciudaților

În timp ce Apusul este mai sensibil la mesajul de stânga și Răsăritul, la mesajul de dreapta, extrema dreaptă este probabil cea mai vocală. Aceste extreme nu sunt doar înclinații personale, ci, adesea, adevărate misiuni și instituții foarte active, având periodice specifice, literatură tradusă în diverse limbi și personalități care circulă peste tot. În mod special, acționează cu eficiență pe internet ca adventiști, ambele extreme blamând biserica și deformându-i imaginea în fața milioane de internauți.

În special, extrema dreaptă este activă peste tot, expunând presupuse sau reale deficiențe ale bisericii în culorile cele mai prăpăstioase. Anumiți predicatori universali, care s-au erijat în apărători ai adevăratului adventism, cutreieră lumea pentru a „salva” ici și acolo mici

grupuri de credincioși care suspină și gem după o hrană mai tare. Și aceștia vin, într-adevăr, cu multe știri șocante – garnisite cu citate din Ellen White, ca să fie credibili –, un amestec de adevăr și minciuni, nu contează în ce proporție, numai să lovească biserica.

Personalitățile drepte sunt uneori charismatice. Poți asculta multe din cuvântările unui dreptaci fără să descoperi abateri importante, dimpotrivă, te spiritualizează. Dacă însă ajungi la ultimele lui intervenții, tonul devine tot mai vehement întru demascarea unor reprezentanți ai bisericii care scandalizează dreapta prin faptul că au stat de vorbă cu un papă sau cu cine știe ce grupare catolică sau protestantă, sunt absolvenți ai unei universități neadventiste, deci suspecti de iezuitism, ecumenism etc. Credinciosul sectar, izolaționist, nu iluminat de Apocalipsa, ci speriat de profeție, care nu citește nimic dincolo de fragmente din Ellen White și din Biblie, este în așa fel „spiritualizat”, încât uneori este incapabil să înțeleagă normal lumea în care trăiește. Este o tristă constatare, prin care nu vreau să jignesc pe nimeni, dar această atitudine dă multă apă la moara stângii.

Unul își începe predica printr-o rugăciune pe genunchi, menționând că așa, și nu altfel, trebuie să ne rugăm, iar spre sfârșitul ultimei cuvântări, care identifică o doctrină sau o acțiune a bisericii cu „apostazia Omega”, se lasă întrerupt de cineva care insistă să contribuim financiar pentru importanta misiune a fratelui.

Unul dintre acești propovăduitori, probabil cel mai charismatic și mai demn de audiat, este un cadru universitar, pastor apărător al creaționismului și al stilului sănătos de viață. Până aici totul este excelent. Ca orice evanghelist adventist, expune profețiile apocaliptice, adică face exact ce trebuie făcut. Expunerile sale sunt însă mult piperate cu o teorie conspiranoică: Biserica Catolică a conspirat pentru distrugere-

rea dreptei credințe, creând islamismul, inventând Ordinul Iezuiților, iar aceștia au născut alte societăți secrete (masoni, iluminați etc.), care, la rândul lor, au produs sistemul capitalist și pe cel comunist, așa că tot ce se întâmplă în lume este organizat ierarhic și secret, dirijat de o mână de oameni, care se închină direct lui Sarsailă. Scenariul acesta moțat și pădureț nu este nou, nici nu are la bază cercetări originale, ci este împrumutat de pe internet și din literatura de scandal.

Când cineva pretinde o bună cunoaștere a secretelor conspirative ale societăților secrete, am toate motivele să-l las să vorbească singur. Unii dintre conducătorii bisericii i-au arătat frățiorului că greșește predicând asemenea lucruri, dar asta nu a însemnat decât gaz pe foc. Continuă cu teoriile conspiranoice, susținând, de exemplu, că Turnurile Gemene ar fi fost demolate printr-o explozie controlată de CIA (serviciu secret american), nu de agenți Al-Qaeda. Este rușine ca un adventist să intre în hora conspiraționiștilor, care roiesc peste tot.

Un alt predicator exotic, împreună cu o mulțime de fani, vântură lumea sub sloganul întoarcerii la primele interpretări profetice ale pionierilor. Tot ce a venit mai târziu este pentru el anătema, cu excepția luminii noi pe care el a primit-o. Astfel, el predică cei „2 520 de ani” din Daniel 4, insistă că „[jertfa] necurmata” din Daniel este „păgânismul”, că Piatra din Daniel 2 ar fi cei 144 000 și că cele trei vaiuri din Apocalipsa 9 – 11 sunt toate islamice. La 11 septembrie 2011, când terorismul islamic a lovit America, a început, conform acestuia, judecata celor vii, așa că, dacă biserica nu acceptă lumina lui, rămâne în întunericul de afară. În rest, totul bine și frumos, hărți profetice spectaculoase și elegante, site-uri atrăgătoare și pline de material informativ, un domeniu pe care biserica nu îl exploatează suficient. Oamenii aceștia, cu vederi mai mult sau mai puțin lunatice, pun multă pasiune și interes în misiunea în care cred, astfel încât unii membri care au înclinații spre studii apocaliptice migrează spre asemenea cercuri obscure.

Am avut ocazia să ascult și pe plaiurile noastre voci ultraconservatoare. Unul cutreieră țara cu mesajul antipantaloni, altul și-a găsit misiunea în deconspirarea schimbării originii „ecumenice” a siglei bisericii. Anumiți frățiori insistă că paharul de la Cina Domnului trebuie să fie unul și același, alții – că femeile nu au ce căuta la amvon sau că, în orice caz, trebuie îm-

brobodite. O altă mișcare care s-a infiltrat în comunitățile noastre pretinde că slujește mesajul de la 1888, dar predică teoria că Dumnezeu niciodată nu distruge pe nimeni. Biserica respinge pe drept și aceste curente de dreapta.

Nu puține dintre grupările restauraționist-adventiste sunt ostile doctrinei Trinității. Au ajuns la credința în Sfânta Doime, demonizând ideea că Fiul ar fi din veșnicie și inventând diverse și contradictorii explicații cu privire la Duhul Sfânt: ba ar fi gândul lui Dumnezeu Însuși, ba prezența Lui, ba o influență, ba Însuși Domnul Hristos într-o nouă ipostază. Evanghelia spune „un *alt* Mângâietor,” dar ei zic: „Nu, este Același.” Dacă aceasta ar fi o simplă înțelegere particulară, nu ar fi atât de mare nenorocire. Dar ei fac din doctrina lor o chestiune de viață și de moarte, învinuind conducerea bisericii de apostazie, conspirație împotriva adevărului lăsat de pionieri și consideră acceptarea doctrinei Trinității de către biserica noastră ca fiind înfiorătoarea apostazie Omega, care a fost prezisă.

„Să strângem rândurile”

Am făcut doar o modestă schiță a acestor provocări spirituale cu care se confruntă astăzi biserica. În realitate, ele sunt mult mai multe și mai complexe. Interesul nostru a fost mai degrabă de a ilustra decât de a reda o imagine completă.

Toți cei care răspundem într-un fel sau altul de sănătatea spirituală și doctriinală a bisericii ar trebui să fim suficient informați asupra acestor probleme și să fim în stare să le aducem celor două aripi frânte ale comunității de credință vindecarea necesară. Sunt provocări majore pentru corpul pastoral și pentru întreaga biserică. Nu sunt singurele, dar acestea contribuie mult la tensiunile din biserică și la pasivitatea în ce privește adevărata misiune a bisericii.

Ce mesaj ar putea adresa astăzi bisericii un adevărat Ilie? Probabil ar începe cu întrebarea: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele?” Cele două tendințe contrarii contribuie prea puțin la echilibrul bisericii și mai puțin la misiunea ei. Cât privește imaginea bisericii, în asemenea condiții, nu poate fi decât fracturată. Dumnezeu Bibliei ne poruncește să mergem pe calea de mijloc a adevărului, fără să ne abatem la dreapta sau la stânga (Deuteronomul 5:32). ■

Lect. univ. drd. Florin Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist.

Recunoașterea statutului de cult pentru bisericile neoprotestante

Prima biserică neoprotestantă care a obținut reglementarea statutului juridic chiar din anul 1944 a fost Biserica Baptistă. În anul 1945 a fost recunoscut oficial statutul juridic al adventiștilor de ziua a șaptea și al creștinilor după Evanghelie. Decizia nr. 444 210/1945¹ prevedea că asociațiile religioase menționate în Decizia Ministerului Cultelor nr. 31 999/1939 au deplină libertate de manifestare religioasă. În ce privește Biserica Penticostală, aceasta a continuat și în 1945 să funcționeze ca asociație religioasă tolerată, alături de celelalte biserici interzise în perioada interbelică.

Anul 1946 a fost anul recunoașterii statutului de organizare și funcționare al mai multor culte, printre care și al bisericilor neoprotestante. A fost aprobat, mai întâi, statutul de organizare și funcționare al Bisericii Creștine după Evanghelie, prin Decizia nr. 8 151/22 februarie 1946², iar în martie 1946, prin Decizia nr. 13 097³, statutul Bisericii Baptiste.

Recunoașterea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

În același an, adventiștii au făcut la rândul lor intervenții pentru recunoașterea bisericii drept cult cu drepturi depline, asemenea cultelor istorice. Pe dosarul înaintat de conducerea adventistă Ministerului Cultelor, un referent din minister, preot catolic, a pus însă o rezoluție prin care i se recomanda ministrului Constantin Burducea menținerea statu-quo-ului, adică păstrarea statutului anterior de asociație religioasă. A urmat o acțiune imediată din partea adventiștilor, care au pregătit două dosare cu declarații ale membrilor care suferiseră persecuții religioase în vechiul regim. Primul dosar conținea 365 de declarații ale unor credincioși persecutați în perioada interbelică, iar al doilea, 135 de cazuri de

persecuție din perioada antonesciană, cu titlul sugestiv: *Victimele statu-quo-ului vorbesc*.⁴

Aceste dosare au fost depuse la toate forurile de stat, găsind în cele din urmă ecou favorabil. La intervenția prim-ministrului Petru Groza, preotul Burducea a redeschis dosarul adventiștilor.⁵ Ecoul favorabil se explică prin faptul că unul din angajamentele guvernului, instalat la 6 martie 1945, se referea la acordarea egalității cultelor religioase, iar principalul ei susținător, Petru Groza, promisese să pună capăt persecuțiilor, practicate, în special, împotriva baptiștilor și adventiștilor. La scurt timp, Burducea a fost înlocuit cu academicianul Mihail Ralea.⁶

Noul ministru al Cultelor, în *Expunerea de motive* a proiectului Decretului-lege pentru recunoașterea și reglementarea Bisericii Adventiste, preciza:

„Printre asociațiile religioase din țară care, în trecut, au suferit de pe urma diferitelor legi și măsuri administrative restrictive este și Biserica Creștină a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, care, din cauza numărului mic de credincioși și a vechimii relativ mici la noi în țară, a fost așezată în rândul asociațiilor religioase, cu toate că această biserică, în străinătate, înglobează un număr important de credincioși care se cifrează la zeci de milioane, având comunități organizate și recunoscute de peste o sută de ani.

Ministerul Cultelor, la cererea creștinilor adventiști de ziua a șaptea, a cercetat mărturisirea de credință și normele de organizare ale acestora, arătate în statutul lor și, găsind că acest statut nu conține nimic ce ar putea aduce atingere ordinii publice, bunelor moravuri și legilor de organizare ale statului, l-a aprobat prin Decizia cu numărul 8 151 din 1946.”⁷

⁴ ASSC, dosar 93/1943, vol. 14, inv. 2.

⁵ V. D. Cojea, *Lumini și umbre*, CARD, București, 2001, p. 345.

⁶ Dumitru Șandru, *Biserica din România 1944-1948*, p. 211.

⁷ M. O., nr. 45 din 22 februarie 1946.

Pe baza raportului Ministerului Cultelor nr. 14 127 din 1946 și a autorizării date prin Jurnalul Consiliului de Miniștri nr. 664, a fost promulgat Decretul-lege nr. 407/1946⁸ pentru recunoașterea și reglementarea Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din România. Decretul-lege conținea șase articole, primul dintre acestea preciza că „advenștii de ziua a șaptea sunt un cult recunoscut de statul român, bucurându-se de aceleași drepturi și libertăți ca celelalte culte recunoscute”. Biserica Creștină după Evanghelie a fost recunoscută legal prin Decretul-lege nr. 883/1946.⁹ Pentru recunoașterea statutului de cult, creștinii după Evanghelie au fost obligați să accepte unirea cu gruparea creștinilor după Scriptură, cunoscuți din perioada interbelică sub denumirea de tadoriști.

Recunoașterea Bisericii Penticostale

Biserica Penticostală a inițiat demersurile pentru recunoașterea oficială în anul 1945. Deși celelalte biserici neoprotestante au fost recunoscute imediat după 23 august 1944, comunitățile penticostale au funcționat fără recunoaștere, în funcție de atitudinea autorităților locale, în unele perioade fiind tolerate, în altele, îngădite. Motivul principal invocat al nerecunoașterii consta în fragmentarea accentuată existentă în rândul Bisericii Penticostale.

Având în vedere demersurile pentru recunoașterea oficială, Ministerul Cultelor a trimis, la începutul anului 1945, o circulară către toate Inspectoratele Teritoriale ale Jandarmeriei pentru a efectua o evaluare a Bisericii Penticostale, care să conțină propuneri privind viitorul statut juridic al acesteia. În rapoartele de evaluare, cele mai multe Inspectorate ale Jandarmeriei au făcut propuneri pentru nerecunoașterea legalității penticostalilor.¹⁰

Printre argumentele invocate pentru nerecunoașterea oficială a Bisericii Penticostale se menționa faptul că „sunt mari adversari ai clerului ortodox”; „refuză să presteze jurământ în fața instanțelor judecătorești”; „practică imploări, până la transfigurare, ale Duhului Sfânt, care aduc un dezechilibru psihologic individului și astfel contribuie la o rea educație cetățenească”; „reprezentanții lor sunt aleși din rândurile celor care nu prezintă nicio garanție morală”; „cu ocazia adunărilor, se manifestă prin strigă-

te, chinuri de tot felul, lovirea capului de pereți, palmuiri, zgârieturi, trânteli pe jos și, în general, printr-o autoschingiuire, ajungând până acolo să-și provoace hemoragii.”¹¹ „Având în vedere cele arătate mai sus, găsim că această sectă este periculoasă pentru stat, societate și biserică și propunem să nu i se acorde libera funcționare.”¹² În pofida acestor rapoarte, regimul comunist le-a acordat penticostalilor recunoașterea de cult, în virtutea egalității între culte.

Discuții cu autoritățile

După promulgarea Decretului nr. 1 203/1950, prin care erau recunoscute legal cele patru biserici neoprotestante, acestea au solicitat, în ziua de 13 decembrie, o audiență la Ministerul Cultelor, unde liderul adventist Ștefan Demetrescu a luat cuvântul în numele reprezentanților acestor biserici. Cu această ocazie, s-a prezentat și o moțiune adoptată de organele de conducere ale cultelor evanghelice. În moțiunea prezentată, delegația neoprotestantă își arăta recunoștința pentru validarea statutelor, pentru intrarea în legalitate și încetarea persecuțiilor la care fuseseră supuși neoprotestanții înainte de 1944: „Exprimăm [...] sentimentele noastre de lealitate față de Republica Populară Română și de mulțumire față de guvernul țării, care [...] ne-a recunoscut încă o dată drepturile de manifestare religioasă.”¹³

A urmat o audiență la președintele Consiliului de Miniștri, Petru Groza, unde ministrul Cultelor, Stoian Stanciu, a făcut prezentarea membrilor delegației.¹⁴ Din partea delegaților, a luat cuvântul secretarul Bisericii Baptiste, Ioan Rusu. În discursul său, Petru Groza a subliniat, printre altele, că cea dintâi decizie dată de guvernul său, la 6 martie 1945, a cuprins două măsuri: prima, cu privire la problema agrară, iar cea de-a doua, eliberarea celor condamnați pe motiv religios. De asemenea, Petru Groza a făcut referire la „importanța cuceririlor și reformelor democratice din țara noastră și la reformele din plan religios, care, spera el, vor aduce colaborarea strânsă a cultelor neoprotestante.”¹⁵ ■

¹¹ ACNSAS, Fond documentar, dosar 6 886, f. 272.

¹² *Idem*, Fond documentar, dosar 6 886, f. 273.

¹³ ANIC, Fondul Comitetului Central al PCR, dosar 46/1950, f. 3.

¹⁴ Cultele recunoscute au fost reprezentate de Ion Dan și Ioan Rusu – Biserica Baptistă; Dumitru Florea, Victor Diaconescu și Ion Tachici – Biserica Adventistă; Gheorghe Bradin și Alexandru Vănu – Biserica Penticostală și David Teodoreanu și Alexandru Alexandrescu – Biserica Creștină după Evanghelie.

¹⁵ ANIC, Fond CC al PCR, dosar 46/1950, f. 1.

Gheorghe Modoran este profesor de istorie bisericească la Institutul Teologic Adventist.

⁸ *Idem*, nr. 126 din 3 iunie 1946, p. 5 589, 5 590.

⁹ M.O., nr. 261 din 9 noiembrie 1946.

¹⁰ ANIC, fond Inspectoratul General al Jandarmeriei (IGJ), dosar 94/1945, f. 21.

De vorbă cu... un colportor!

Gustați și vedeți ce bun este Domnul!

Născut la Fălticeni și crescut într-un sat lângă acest frumos oraș bucovinean, într-o familie ortodoxă, Cristian Lupoiaia încheie legământul cu Dumnezeu prin botez la 16 ani, iar la vârsta de 19 ani începe activitatea de evangelist cu literatură în Moldova. De 7 ani activează în Craiova și în diverse localități din Conferința Oltenia.

Sinziana Constantin: *Ce v-a motivat să intrați în această lucrare?*

Cristian Lupoiaia: În anul 1996 am participat la o școală de colportaj la Vatra Dornei. După cursurile teoretice, a urmat o săptămână de practică alături de colportori cu experiență. Abia când am experimentat această lucrare la nivel practic, așa cum spune psalmistul: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul!”, mi-am dat seama că lucrarea aceasta este pentru mine și, de atunci, n-am renunțat la ea niciodată.

S. C.: *Ce calități trebuie să aibă un evangelist cu literatură?*

C. L.: Sunt necesare câteva calități. Pentru început, Domnul ne acceptă așa cum suntem, ne dă cel puțin un dar, însă pe parcursul lucrării, El dorește să ne dezvoltăm. Cred că una dintre cele mai importante calități este consacrarea – relația colportorului cu Dumnezeu. Înainte de toate, aceasta este o lucrare spirituală și dacă evanghel

listul nu este consacrat, eșecul este garantat. Apoi cred că darul vorbirii este foarte important. Uitându-mă în urmă, văd cum Domnul m-a ajutat să-mi dezvolt acest dar și să învăț să mă apropiez de toate categoriile sociale.

O altă calitate importantă este capacitatea de a lucra în echipă. Un colportor care nu știe să primeas-

că sfaturi, îndrumări și muștrări trebuie să stea mai mult timp pe genunchi.

Colportorului trebuie să-i placă să citească, să cunoască acele cărți pe care le prezintă. Am avut, din păcate, și trista experiență de a lucra cu mult zel, dar fără înțelepciune. Este esențial să cunoști bine conținutul cărților.

O altă virtute necesară este autenticitatea – ceea ce colportorul le prezintă oamenilor, el însuși trebuie să trăiască. De multe ori am fost confruntat cu întrebări de genul: „Tu faci așa ceva? Mănânci sănătos? Tu crezi în lucrurile acestea?” Atunci a fost nevoie să aduc mărturia personală. Dacă îi învățăm pe oameni, și noi nu trăim, atunci nu le ducem Evanghelia Domnului Hristos, ci, poate, părerile noastre omenești, care nu vor aduce rod.

În concluzie, aș putea spune că evanghelismul cu literatură trebuie să crească zilnic în toate prvințele, să fie perseverent, dorind să atingă excelența.

S. C.: *Care este scopul evangelizării prin literatură?*

C. L.: Lucrarea noastră este holistică. Îi ajutăm pe oameni în privința sănătății, încurajându-i să abandoneze obiceiurile nesănătoase, le recomandăm materiale care să-i ajute să aibă o familie fericită și, de asemenea, le îndreptăm atenția spre Dumnezeu. Evanghelia îl reface pe om în mod deplin, și scopul nostru este să stărnim interesul oamenilor pentru cartea care contribuie la refacerea lui.

S. C.: *Care sunt câștigurile sau binecuvântările de pe urma implicării în lucrarea de colportaj?*

C. L.: Cel mai mare câștig a fost creșterea spirituală personală. Eram deja de trei ani în biserică, dar nu-mi găseam rostul. Intrând în lucrare, mi-am găsit sensul și am început să-i privesc și pe oameni cu alți ochi. Dacă stai ca simplu spectator în biserică sau acasă, vei avea tendința de a-i judeca pe oameni, și nu de a-i iubi.

Prin provocările întâlnite în această lucrare, am avut o motivație mai puternică pentru studierea Bibliei și a Spiritului Profetic.

Una dintre cele mai mari binecuvântări a fost faptul că mi-am găsit partenerul de viață în această lucrare. Dumnezeu mi-a spus: „Caută mai întâi Împărăția și îți voi da ce-ți dorește sufletul!”

Binecuvântări sunt și bucuria, și zâmbetul, și speranța pe care le pot aduce în viețile oamenilor cu care vin zilnic în contact. Chiar e mai fericit să dai decât să primești.

S. C.: *Sunteți ca o albină harnică ce zboară din floare în floare în căutarea nectarului prețios. Vă avântați zilnic în necunoscut, asumându-vă riscuri. Care sunt dificultățile sau frământările pe care le întâmpină un colportor?*

L. C.: O primă piedică o constituie propriile prejudecăți cu privire la oameni: dacă vor accepta vizita noastră sau dacă vor manifesta vreun interes pentru cărți. Aparențele înșală chiar și în acest domeniu.

M-am temut, la un moment dat, că nu voi mai avea unde lucra, întrucât s-au organizat mai multe campanii de colportaj în orașul în care activez. Domnul m-a liniștit însă, dându-mi asigurarea că voi avea de lucru până la venirea Lui.

Gestionarea timpului a constituit pentru mine o problemă. Din nefericire, au fost situații când nu mi-am planificat timpul în mod înțelept și am ratat ocazii prețioase.

Au fost împrejurări când m-am lăsat pradă descurajării și am zis: „Doamne, nu mai merg! Să meargă cine este mai priceput. Eu am cam obosit să primesc atâtea refuzuri.” Domnul mi-a spus: „Bine faci tu că te descurajezi și stai așa? Ce aștepți?” Și, în momentele acelea, Dumnezeu mi-a vorbit prin Cuvânt, prin soție, printr-un prieten și m-a încurajat să merg mai departe.

Trăim într-o lume materialistă. Și noi, colportorii, ne confruntăm cu probleme financiare, mai ales când avem și familie. Între timp, Domnul ne-a binecuvântat cu o fiică, iar în curând vom avea și un fiu. Și eu m-am gândit la un moment dat: „Doamne, eu fac lucrarea Ta. Dar, dacă aș fi fost în altă parte, poate era mai bine.” Domnul m-a asigurat însă, la fel ca pe Avraam: „Tu mergi înainte și Eu voi purta de grijă. Ținta ta să fie salvarea de suflete, și nu lucrurile aceste trecătoare.” Și El S-a ținut de cuvânt, iar eu și casa mea n-am dus lipsă.

S. C.: *Spuneți la un moment dat că v-a trecut prin gând și ideea de a renunța. Vorbiți-ne puțin despre luptele interioare și de unde ați găsit resurse pentru a vă ridica și a merge mai departe?*

C. L.: Stând și analizând ocaziile când am fost tentat să dau înapoi, am constatat că acestea au fost perioade când relația mea cu Domnul nu era suficient de puternică. Omeneste vorbind, am putea găsi justificare pentru acele gânduri. În zilele acelea, lucrarea mergea mai greu, eram presat și de realizarea unei norme, iar pe fondul acesta, apăreau și alte oferte. Am încercat timp de câteva luni să lucrez în paralel și la o companie de asigurări, dar, într-adevăr, nu poți sluji la doi stăpâni. Mi-am venit în fire și mi-am zis: „Dumnezeu a investit în mine, biserica și editura au investit, de asemenea, ca să mă formeze, iar acum fiii veacului acestuia să culeagă roadele?!”

Am avut și probleme de sănătate. În perioada 1993-2000, am suferit opt operații, fiind nevoit să petrec un timp îndelungat în spital. Am trecut prin descurajare, n-am crezut că mă voi mai întoarce în lucrare, dar Domnul m-a întărit și chiar mi-a dat o făgăduință: „Soarele tău nu va mai asfinți și luna ta nu se va mai întuneca, căci Domnul va fi Lumina ta pe vecie și zilele suferinței tale se vor sfârși” (Isaia 60:20).

De unde am găsit resurse pentru a mă ridica? De câte ori citesc cartea *Viața lui Iisus* și văd de câte surprize neplăcute a avut parte Mântuitorul și totuși n-a renunțat, primesc și eu putere. Nici pe departe nu se compară suferințele și luptele mele cu ale Lui.

S. C.: *Vă mulțumesc mult pentru sinceritatea răspunsurilor oferite și mă rog ca Domnul secerișului să scoată și alți lucrători în această provocatoare, dar atât de importantă lucrare. ■*

Sînziana Constantin este prim-colportor în Conferința Oltenia.

Cele două rămășițe

Cele șapte trâmbițe înfățișează era creștină, dar nu din perspectiva bisericii (ca cele șapte biserici și cele șapte peceti), ci din perspectiva celor care resping Evanghelia și persecută biserica. Copiii lui Dumnezeu strigă după dreptate divină (vezi Apocalipsa 6:9-11), iar cele șapte trâmbițe sunt un răspuns preliminar al judecăților definitive ale lui Dumnezeu (cele șapte plăgi). În cazul celor șapte sigilii, în punctul culminant al celui de-al șaselea sigiliu, avem un interludiu extrem de important: cei 144 000, a căror descriere răspunde la întrebarea: „Cine poate sta în picioare? (Apocalipsa 6:17). Tot astfel, în cadrul celor șapte trâmbițe, în punctul culminant al celei de-a șasea trâmbițe, se deschide un alt interludiu: sulul dulce-amar, care trebuie propovăduit din nou înaintea națiunilor și care răspunde la întrebarea ce face Dumnezeu cu omenirea care nu se pocăiește.

Prima rămășiță

Trâmbițele a cincea și a șasea arată o libertate de acțiune tot mai mare pe care hoardele demonice o primesc. Ellen White vede în interdependență retragerea Duhului Sfânt de pe pământ și intensificarea acțiunilor lui Satana și ale îngerilor

lor săi.¹ Ironie este faptul că, deși loviturile vin de la cel rău, Dumnezeu folosește diferite dezastre și calamități ca mijloace ale Sale pentru a trezi omenirea față de pericolul în care se află. Dar și mai ironic este Apocalipsa 9:20,21: „Ceilalți oameni care n-au fost uciși de aceste urgii nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.” Cu toate că îngerii răi lovesc cu moartea o treime din omenire (Apocalipsa 9:15), celelalte procente rămase continuă să se închine demonilor și idolilor, stăruind în păcatele lor. Se vede că aceste judecăți nu sunt cei mai buni predicatori.

A doua rămășiță

Aici se deschide un interludiu. În vedenia din Apocalipsa 10, lui Ioan îi apare un înger care stătea cu un picior pe mare și cu unul pe uscat, semn că misiunea lui se întinde pe întregul pământ. Acesta face un jurământ deosebit de solemn. El a jurat pe Creator „că nu va mai fi nicio zăbavă, ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu” (Apocalipsa 10:6,7). Cuvântul „taină” se folosește foarte des în Noul Testament cu referire la vestirea Evangheliei (Marcu 4:11; 1 Corinteni 2:1; Efeseni 3:3,4; 6:19; Coloseni 1:26; 2:2 etc.). Încheierea tainei lui Dumnezeu corespunde cu încheierea timpului de har, după care mesajul lui Dumnezeu nu se va mai predica, deoarece nimeni nu l-ar mai primi. De aceea, jurământul pe Creator este de neîntors. Dacă nu se face ceva pentru omenirea înverșunată față de Dumnezeu în timpul trâmbiței a șasea, va fi prea târziu în timpul ultimei trâmbițe.

De aceea, Apocalipsa 10:8-11 prezintă o altă rămășiță, a acelor chemați să prorocească „din nou”, cu speranța că ceea ce nu au reușit dezastrele va reuși Evanghelia, predicată a doua oară. Vor izbândi oare Dumnezeu și biserica Sa în această încercare disperată de a salva tot ce mai poate fi salvat?

¹ Ellen White, *Profeți și regi*, p. 277, în orig.

Din nou la prima rămășiță

Deznodământul ultimelor încercări ale harului de a câștiga inimile locuitorilor pământului sunt surprinse în Apocalipsa 11:13: „În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. Șapte mii de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului.” Ca să înțelegem ce se va întâmpla, trebuie să ne punem trei întrebări: (1) ce este cutremurul; (2) ce simbolizează cetatea și (3) dacă expresia „s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului” este o etichetă a pocăinței sau a regretului tardiv.

Atunci când nu e parte din expresia „fulgere, glasuri, tunete și un cutremur de pământ” (Apocalipsa 8:5; 11:19), în Apocalipsa, cutremurul nu se referă decât la un singur lucru – la zguduirea planetei cu ocazia revenirii lui Isus (vezi Apocalipsa 6:12; 16:18; cf. Ezechiel 38:19). Scena din Apocalipsa 11:13 este un alt tablou al revenirii. Termenul „cetate” se poate referi la biserică (Apoc. 11:2), la Babilon (Apoc. 18:18) sau la Noul Ierusalim (Apoc. 21:22; 22:14). Prima variantă este exclusă, deoarece trâmbițele sunt pedepse asupra locuitorilor pământului, nu asupra bisericii. Ultima variantă nu este posibilă, deoarece trâmbițele se petrec în decursul istoriei, iar Noul Ierusalim vine după încheierea acesteia. Singura variantă posibilă este a doua. Cetatea cuprinsă de cutremur este Babilonul escatologic (Apocalipsa 14:20), suma tuturor ființelor umane care nu fac parte din rămășița poporului lui Dumnezeu.²

În urma cutremurului mor șapte mii de oameni. Ceilalți rămași în viață „s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului”. Cornilescu intuiește foarte bine sensul aici. Din greacă s-ar putea traduce foarte bine „s-au *temut* și au dat slavă Dumnezeului cerului”, adică exact cuvintele din invitația Evangheliei adresată lumii acesteia (Apocalipsa 14:7). Totuși expresia este ironică. Dacă Evanghelia nu schimbă inima, cutremurul – cu atât mai puțin. Din consternare și lipsă de argument, ceilalți sunt forțați de împrejurări să recunoască supremația Creatorului.³ Dar limbajul nu exprimă regret pentru păcat și pocăință reală.

Prin cele șapte trâmbițe, rezultatul predicării Evangheliei „din nou” este așadar ascuns. Datoria bisericii este să arunce Cuvântul și să o facă din nou și din nou. Numai la venirea Domnului se va vedea ce este grâu și ce a fost neghină. Trierrea aceasta de la momentul Parusiei este valabilă și pentru biserică. Așa că, în timp ce propovăduim altora și ne mirăm de *spatele* întors Evangheliei, trebuie să ne întrebăm mereu dacă ce arată *fața* noastră e autentic.

Acum 13 ani, am citit o carte despre viața și opera lui Seneca (4 î.Hr.-65 d.Hr.), filosof roman stoic. După ce am închis cartea, am rămas cu o întrebare: De ce nu a fost acest filosof creștin? Nu doar că a trăit în perioada creștinismului autentic, dar gândirea lui era foarte aproape de aceea a Bibliei. Anul trecut, în timp ce mă pregăteam pentru niște examene doctorale, am găsit răspunsul la întrebare. Seneca a fost un lup moralist. I-a învățat pe alții să nu umble după bani, dar el a acumulat o avere considerabilă. A predicat relaxarea în fața morții, dar, când Nero i-a pus gând rău, a fost dispus să doneze întreaga-i avere (și-aici se vede cât de mult acumulase) casei cezarului, ca să-l cruțe. În fine, l-a flatat pe Claudiu, împăratul de dinaintea lui Nero, iar după ce acesta a murit, a scris o satiră la adresa defunctului cezar.⁴ De aceea, întrebarea nu este cât de credibili suntem, ci cât de veritabili? ■

Laurențiu Moț este profesor de Noul Testament la Institutul Teologic Adventist.

² Vezi și Simon J. Kistemaker, *Exposition of the Book of Revelation*, New Testament Commentary, ed. William Hendriksen, Grand Rapids, Baker Book House, 1953-2001, 20:338.

³ Robert H. Mounce, *The Book of Revelation*, The New International Commentary on the New Testament, Grand Rapids, MI, Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1997, p. 224. Grant R. Osborne, *Revelation*, Baker exegetical commentary on the New Testament Grand Rapids, Mich., Baker Academic, 2002, p. 435.

⁴ Everett Ferguson, *Backgrounds of Early Christianity*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 2003, p. 364.

Nume biblice

Caută următoarele nume biblice în careul de mai jos:

- 1 Sora lui Moise: _____
- 2 Autorul Psalmului 23: _____
- 3 Prima femeie: _____
- 4 Fratele geamăn, numele tradus înseamnă „Cel ce ține de călcâi” (Geneza 25): _____
- 5 Numele ei înseamnă „Judecată” (Geneza 30): _____
- 6 Mama lui Iosif și Beniamin (Geneza 30): _____
- 7 Numele lui înseamnă „Scos” (Exodul 2): _____
- 8 Cel care a construit o corabie: _____
- 9 Surorile lui Lazăr din Betania: Maria și _____
- 10 Isus l-a văzut într-un dud (Luca 19): _____

D	A	G	Z	A	C	H	E	U	R
M	E	R	K	H	N	O	E	C	B
L	E	M	A	R	I	A	F	J	I
D	F	E	C	V	M	O	I	S	E
S	X	B	R	A	H	E	L	A	G
Y	V	D	I	N	A	U	I	P	J
L	K	J	O	P	I	A	C	O	V
G	J	K	L	F	I	U	E	V	A
I	K	D	A	V	I	D	L	M	J
S	A	R	G	E	M	A	R	T	A

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Tinerețe fără bătrânețe?

El îți satură de bunătăți bătrânețea și te face să întinerești iarăși ca vulturul. (Psalmii 103:5)

Se înmulțesc centenarele. Tot mai des sărbătorim 100 de ani de existență și activitate în spațiul nostru românesc – biserici, conferințe, publicații. Continuitatea adventului între noi este o binecuvântare indiscutabilă. Însă avem și un revers al medaliei. Privindu-ne chipul în oglinda realității, reflectat aidoma și în statistici, nu putem evita constatarea că am început să albim.

Desigur, perii albi sunt venerabili și sporesc tezaurul de experiență și înțelepciune al bisericii, dar bucuria sporește când sunt înconjurați de mulțimea copiilor, nepoților și strănepoților. Altfel spus, ne doare când tragem linia și aflăm că vârsta medie în familia adventistă din România este în jur de 55 de ani. Suferința se amplifică dacă ne gândim că populația României are o vârstă medie în jur de 40 de ani.

Acum, întrebarea naturală este: Ce se va întâmpla cu noi în viitorul nu prea îndepărtat? Dacă nu ne-am prinde de profeție, studiile statistice ne dau același verdict: vom dispărea! Dar profeția nu cere și din partea noastră ceva? Desigur, nu vom dispărea. Unii își vor împlini chemarea, dar eu și tu unde ne vom regăsi?

Ne întoarcem cu gândul la vremurile pline de viață de altădată. Mesajul se predica, sufletele se botezau și biserica întinerea. E posibil să ne imaginăm că pionierii adventiști arătau așa cum îi întâlnim în diferite poze – persoane în vârstă, în general cu barbă și cu fețe sobre. Însă mulți dintre acei pionieri au debutat ca adolescenți și tineri în mișcarea adventistă. Ellen White, John Loughborough, J. N. Andrews, Uriah Smith, John Harvey Kellogg aveau între 16 și 26 de ani la momentul când intrau în frontul proclamării întreitei solii.

Nu e de mirare să avem un astfel de citat al Spiritului Profetic: „Cu o așa armată de lucrători ca tinerii noștri, bine antrenați, înzestrați cu putere, curând mesajul crucificării, al înălțării și al apropiatei reveniri a Mântuitorului va putea fi purtat în întreaga lume cât mai grabnic!” – *Educație*, p. 271

De aceea, ne întrebăm cu toată seriozitatea: Ce putem face pentru a-i păstra pe copiii noștri în biserică în care s-au născut și au crescut? În timp ce își respectă părinții și biserica, ei nu simt întotdeauna adeziunea dorită de noi față de stilul nostru de viață sau față de structurile noastre bisericești. Fiind sensibili la consecvență, nu pot să nu observe diferențele amare dintre declarațiile noastre religioase din ziua de Sabat și comportamentul nostru cotidian.

Ultimul Ilie va întineri biserica. În aceeași familie a credinței vor fi nu doar părinți, ci și copii (Maleahi 4:5,6). Părinți, să vorbim despre tinerii vremurilor, când freământul adventist era la început. Tineri, la rândul vostru, îndrăgiți aceste biografii și rescrieți-le cu propria voastră biografie. Doar așa inimile copiilor și ale părinților se vor întoarce unele spre altele.

La prima vedere, este vorba de acceptare reciprocă, valori comune, idealuri profetice. Însă, în ultimă instanță, toate acestea duc spre centrul întregii discuții – Isus. Cât de important este Mântuitorul pentru viața noastră practică? Cât contează persoana Sa în deciziile pe care le luăm, în modul în care ne închinăm sau în felul nostru de a fi? Standardele, doctrinele, proiectele și chiar comitetele își au rolul lor, însă au toate acestea aceeași esență – Domnul Isus?

Nimic nu poate egala forța de atracție a Maestrului divin. Dacă avem probleme cu îmbătrânirea, dacă adolescenții și tinerii nu mai simt legăturile căminului adventist, atunci este vremea să redescoperim magnetismul Celui care este Emanuel – Dumnezeu cu noi. Ori de câte ori poposește între noi, El obișnuiește să ne spună: „Pace vouă!” Iar părinții și copiii răspund în cor: Maranatha! ■

Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Cea mai frumoasă revistă pentru copii este revista **Nota 10**. Are de toate... povestiri, lecții distractive, rubrici interesante.

Eu mi-am făcut deja abonament! Știi că apare în fiecare lună?

nota10

Abia aștept numărul următor al revistei **Nota 10**, să văd ce au mai făcut Iosif și frații lui!

Daaa... Și mie îmi place serialul de bandă desenată care prezintă povestea lui Iosif!

Sunt o revistă colorată din cap până-n picioare, atractivă, cu mult bun-simț și înzestrată cu toate calitățile necesare pentru a deveni preferata micilor cititori. Dimensiunile mele: 205 x 270 mm. Numărul de pagini: 40. Pot fi contactată la unul dintre următoarele numere de telefon: 021 323 00 20 sau 0740 10 10 34. Îmi puteți scrie și pe adresa de e-mail: nota10@viatasisanatate.ro
Abia aștept să ne cunoaștem!

Rubrica mea preferată este „Oameni celebri”. Am citit despre Newton, James Cook, dr. Seuss și-atâția alții. Într-o zi, voi fi celebru ca ei...

Da, dar, pentru asta, trebuie să iei multe note de 10!

